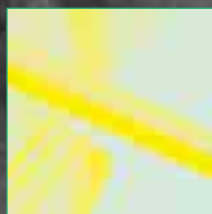

DOBŘÁ ADRESA

Z obsahu

Budvar

Plzeň

KO1

Obsah:

Angažované cokoliv

Michal Šanda: **Pondělníky Portálu** (3)

Roman Rops: **KO1** (4)

Max Ščur: **Koláže** (6)

Petr Štengl: **Tři básně štěstí** (8)

Michal Šanda: **Fotoaktualita** (11)

Neangažované cokoliv

Anna Brikciusová: **My zemí nejdeme** (12)

Viki Shock: **Jak se stal Kadimír Lejnovič bohatýrem a Život v hospodě** (14)

Michal Šanda: **Reklama** (20)

Wagner a Liszt v Piešťanech (22)

Cokoliv

Čítanka DA – Jan. Jan Novák: **Z deníku po Celanovi** (24)

Michal Šanda: **Dvě novinky z Galénu** (27)

Michal Šanda: **Z antikvariátních banánovek – Veřejnost a zločin** (28)

Petr Kukal: **Deník muže ve středních letech** (34)

Kateřina Bolechová: **Pohřebiště pecek** (39)

Cestujeme

Michal Šanda: **Jedeme za Budvarem** (41)

Michal Šanda: **Obrazová kronika papá Razziho** (44)

Dagmar Plamperová: **Wales a dál** (54)

Michal Šanda: **Jedeme za Plzní** (60)

**SYSTÉM NAVIGACE:
KLEPNĚTE!**

První stránka (titulní):
BYLO od č. 1/00: Klepnutím na „Z obsahu:“ se dostanete na str. 2 (obsah). Klepnutí na malé obrázky a jednotlivé body „Z obsahu:“ Vás přenesou přímo na příslušné stránky. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ se otevrou naše internetové stránky www.dobraadresa.cz v aktuálním prohlížeči. Klepnutím na střed obrázku se dostanete na popis a tiráž na str. 2.

Druhá stránka (obsah):
BYLO od č. 1/00: Klepnutí na jednotlivé body obsahu Vás přenesou přímo na příslušné stránky. Klepnutím na naši e-mailovou adresu se Vám otevře nám adresovaný dopis v aktuálním e-mailovém programu. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ a na popis k obrázku na první straně se dostanete na první (titulní) stránku. Klepnutím na slovo „Obsah:“ se Vám zvětší obsah přes celou šířku okna.

Další strany stránky (včetně druhé s úvodníkem):
BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé internetové resp. e-mailové adresy se Vám otevře příslušná stránka resp. se Vám nadepíše příslušný dopis v aktuálním programu. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ v levém nebo pravém horním rohu stránky se přesunete na str. 2 (obsah).

KLEPNĚTE SEM!

Na titulní stránce: Michal Šanda: Prazdroj (k článku na str. 60)

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 4, rok 2013, ročník 14. E-mail: dobraadresa@dobraadresa.cz. Vydávají Přátelé Dobré adresy. Šéfredaktor: Štefan Švec. Redakce: Václav Dvořák, Štěpán Kučera, Michal Šanda, Petr Štengl, Martin Vokurka. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Výstavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vychází s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky. Redakcí nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Technická podpora studio Grafin a FirstNet, a. s. Časopis je exportován Ústavem pro Českou literaturu AV ČR. ISSN 1804-963X

Naši milí,

Dobrá adresa na letošní rok nedostala ani obvyklou symbolickou dotaci ministerstva kultury na svou existenci. Obecně vzato nám tím stát říká jediné: tento časopis není pro společnost důležitý. Není třeba ho podporovat. OK, zprávu přijímáme. A kašleme na ni. Máme jiný názor na to, co je pro tuto společnost důležité, a tak budeme Dobrou adresu vydávat dál. Snad se na nás za to nebudete zlobit.

Hodně času na čtení kulturních časopisů vám přeje

Štefan Švec

Vladimír Novotný: Pondělníky Portálu

Počínaje rokem 2006 byl pod kuratelou oddělení umění a knihoven Ministerstva kultury spuštěn Portál české literatury, na tehdejší webové adrese www.czlit.cz. Byl zamýšlen jako podaná ruka sui generis zahraničním literárním bohemistům a překladatelům. Kritici a publicisté sdružení kolem Portálu shromáždili ohromné množství aktuálních informací o literárním životě v českých zemích, připravili medailony soudobých žijících spisovatelů atd. Osou Portálu se záhy staly recenze nových knih a nechyběly ani nekrology. Od srpna 2007 do března 2009 psal týden co týden, pondělí co pondělí, břitké komentáře kritik Vladimír Novotný ve svém sloupku. Nyní je vydal i v tištěné podobě. Kniha vyšla v březnu v nakladatelství Nová Forma, objednat a zakoupit ji lze v internetovém knihkupectví www.kniznieshop.cz.

(mš)

Roman Rops KO

Romanetto
na pokračování
/ Úvodní díl
s vestavěnou
předmlouvou

V noci tragédie, ráno jako fraška; poslední představa, s níž se Miloš zřítíl do oblasti, kde předpokládal lože.

Prospal dopoledne, jenže místo toho, aby se probudil se znamením, jež očekával, vytrhly ho jeho sny a jeho hlas. „Zkouška sirén, proběhla zkouška sirén,“ mumlal ze spánku pomalu a mírně, až přeskočil v křik, za jaký se dospělý muž před sousedy obvykle stydí: „zkouška siréééchn!!“

Bolavý a jakoby zbitý se Miloš probouzí, ale takto jej vítá nový den. Sny si zapisuje, než se docela rozplynou pod tlakem skutečnosti, je ještě trochu omráčen. Když pak si uvědomil tu divnou věc.

Někdo si musel z Miloše vystřelit, neboť sirény, mající se ten den přesně v poledne na znamení pravidelné zkoušky rozječet, zůstaly zticha.

To se dosud nestalo.

Může to znamenat třeba válku? Válečnými sny pravidelně trpíval, ačkoliv žádnou válku nezažil a od dětství byl všemi ujišťován, nejprve rodiči, potom televizí a vládou, že nikdy ani nezažije. A přece kdykoli slyšel sirény, trhlo to v něm; ale vzápětí si vždy uvědomil, že jde jen o pravidelnou zkoušku. A dnes, když s ní zrovna počítá jako se spolehlivým a vhodně načasovaným budíkem, je zkouška jako naschvál zrušena! Může zrušení zkoušky znamenat právě totéž, co by naopak znamenalo spuštění sirén mimo čas vyhrazený pro zkoušku? A všiml si toho ještě někdo jiný?

Myšlení bolí! Raději se neprodleně pustil do tělesné a osobní údržby; než se celá aféra vyjasní nebo upadne ve všeobecné zapomnění, ať je alespoň cool.

Nyní se holí s energií. Strojek Gillette M3 Power má důmyslný systém holení, který kombinuje technologii holení tří břitů od Gillette s břitý PowerGlide. Vyzkoušejte výkyvnou holicí hlavu s 10 mikrolamelami, které obkrouží každou křivku vašeho obličej. A pak nechte působit jemné mikropulzy, které pomohou docílit pohodlného oho-

lení. Nový ergonomický design rukojeti má další úchopy, které odvádí vodu a umožňují lepší ovládání v mokřém prostředí. Zarovnávací břit má nový design s vylepšeným ostřím; pomůže vám zvládnout i problémové oblasti, které se obtížně holí. Přitom je tak ostrý, že ho musí chránit mříž. Zaručuje to nejpohodlnější oholení od Gillette, ale tepnu s ním neotevřete. Základy techniky sebevraždy vylučují stejně jako neštovice nebo totemismus. Miloš se napil. Voda byla teplá a chutnala železem.

Při pohledu do zrcadla, při pohledu na prasklinu škrtačící mu v odrazu pupíček a při pohledu na vlhké mapy na omítce vytanula mu mapa české literatury.

A viděl téci med a šustit igelit. Psaní jako televizní noviny z osmdesátých let, Miloš jako Frýba: usilovné, ba krkolomné vyhýbání se konkrétnímu. I tehdy, když Milošové informují o novém kole zbrojení, jsou hlavním obsahem polibky státníků. Tam, kde by se už už dotkli něčeho veřejného, problematického, právě tam povyšují apolitičnost z křeče na eskamotáž. Tito Milošové jsou obdivuhodní.

Rozdíl mezi žurnalistikou tehdejší normalizace a beletrií normalizace dnešní tkví v tom, že artistní neutralita televizního hlasatele překrývala nepřítomnost reálných dějin: jejím smyslem bylo somatizovat obyvatele v rovnostářském klidu, předplaceném generací otců. Mladá literární fronta dnes naopak překrývá nemilosrdnou třídní válku. Je avantgardou kapitalistického realismu. Její kolektivní Oidipús si vypíchl oči, ale učinil tak preventivně: nikoli jako tragický trest za incest, ale pro jeho pohodlnější provedení. Sic bezoký, stále se pokládá za krále. A otčům dneška ještě musí být příkře zapláceno.

Milošové nejsou levičáci ani pravičáci, takové dělení světa už je dnes zcela špatné. Jsou zkrátka lidé, všichni se na tento svět narodili a jenom se k němu snaží být co nejopravdovější.

Aby bylo úplně jasno, říkají, když budem dost krásní, tak nás možná nesežerou.

A když budem navíc i hodní, možná k nám spadne něco ze stolu.

Nebo Miloše uslyšíme krutě řvoucího, patentovaného rebela, kterému globální swingers-party zčistajasna vzala pevné bláto pod nohama a přisunula pod ně parket Národního divadla. Tím urputněji nepřestává rebelovat, čím víc gaunerů mu tleská, a když se slyší nesmiřitelným hlasem deklamovat absolutní požadavky, nepostřehne, že ve skutečnosti už dává přátelské interview zfašizovaným žurnalistům. Státem koncesovaný rebel nenáviděl dřívější autoritu tak, že se k stáru neobejde bez šoustání její tlející zdechlíny. Vzdoval loutkovému pánu v ustanovení dočasného impéria, a právě proto dnes skládá hold nejstarším z autorit – knížepánu a církvi svaté.

Anebo lze mít Miloše jako notorického modernistu, tahajícího už sto let zas a znovu svůj nočník do výstavní galerie. Běžící pás zaměnitelných individualit, klonovaných Milošů na pouti za všeobecnou poesií; nachází ji ve všem, co se šustne, ve všem, co sám pronese. V jakémkoli textu, metatextu i hypertextu, které mu masmediální průmysl svými neodolatelnými blafáky protlačí skrz betony vytěšňovacího reflexu až do šibenice podvědomí. Tribuny šílí. Ale není to nic osobního – prostě business (dříve revoluce).

I rutinní vyřizování každodenních formalit je vzrušující umělecký zážitek, s trochou snahy. V právě dočteném e-mailu odhalí genius novou skvělou báseň. Poesie je, když se chce. Jednoho dne se modernista nedopatřením střetne s libovolnou klasikou básní. Elektrizován objevem, že i tento text lze interpretovat jako poesii (přestože je veršovaný, ba dokonce v rýmech); šokován nově objevenou možností číst i báseň jako báseň! Může se potom stát, že rozkotání dialektikou vývoje seberou Milošové své spisy, zažehnou je a utečou do lesů objímat stromy. Muži proto, že je to moderní, a ženy proto, že stromy nejsou muži.

Autorskou jistotu zatím ještě poskytuje exploatace vlastních vztahových a rodinných traumat, vždy výhodně zpeněžitelných na trhu četby pro sentimentální služby z venkova, měst a akademie věd. Večernímu TV programu se však konkuruje stále hůř.

A zdaleka nejdůstojnější pak je nepsat nic, což je přesně to, co dělá Miloš. Co že si to ještě rozespalý zaznamenával?

„Tři ne dva ne jedna odpočítávání pro extrémně objemné řasy, abyste ve stáří měli co do pusy a nemuseli improvizovat, vhodný i pro těhotné a kojící ženy, bojujte s nadýmáním, máte kašel? s výhodným úvěrem si můžete bydlení snů vytvořit i vy, příčinou je hlen, miliony bakterií zemřou, gratulujeme novým milionářům, nadoj duhu, ochutnej duhu, rychlá a účinná úleva za pět minut, skandálně objemné řasy, miliony bakterií zemřou, dobrý uvnitř, dobře s ním, dobře po něm, nyní může být vaším nejlepším módním doplňkem váš vlastní úsměv, miliony bakterií zemřou, v každém sáčku jiný příběh, inovace v lékárnách, miliony bakterií.

Kompletní regenerační péči výhodným úvěrem pro omlazené miliony bakterií gratulujeme nepřestávej jdi do zeměrou gratulujeme máte kašel příčinou jsou těhotné hleny. Vychutnávejte zodpovědně.

1. květen, 13h 15min“

Sny jsou to jediné, co má v životě cenu. Jako ve špičkových odvětvích sportu jsou důležití nehrající kapitáni, je Miloš nepíšící spisovatel. Špička v oboru.

Akorát má prasklý zrcadlo. Pořád na to naráží, i teď, když kapitánským zrakem namasíroval svůj obraz v zrcadle.

Tu se náhle vzrušil.

A pípla smska. Ale jdi ty! to jsem přeci já, zažehnal erekcí v duchu, ovšem na okamžik blahému pocitu moci neodolal. Možná si nechám narůst kundu, napadlo ho experimentálně; usmíval se té myšlence,

ještě když v zmuchlané hromádce šatů hledal mobil.

ROZKAS PRO OBYVATELE! VAROVANI - NEPŘIBLIZUJTE SE K ZAKLADNAM TERRORISTU - NEPOSKYTUJTE JIM ZADNOU NÁPOMOC. VAS BYT BUDE EXEKVOVAN. IDF

Neznámé číslo. Slýchal, že po takovém varování typicky následuje asi 15 minut. Pak přichází oni. Nebo jejich bomby. And the rest is silence. Vzrušení se vrátilo v ještě větší míře.

Strhnout z věšáku kabát; sebrat to nejnějnější; zrušené poutko; fusekle neladí; není čas; neohlížet se; neptát se; nepřerazit se o botník. Daleko, pryč, ven. Pod čarami pořezanou oblohu.

První, co Miloše spontánně napadlo, vydat se do prvomájového průvodu. Po pár stech metrů euforie, která z něj odpavila momentální nával existenčního stresu, však zjistil, že v průvodu kráčí zcela sám. A vlna stresu se rozpila v neakutní depresi.

Kdo ho křivě udal? Kde byl celou noc? Proč sirény mlčí? A kam se poděl první máj?

Smrad z kabátu však zjevil historii noci jako blesk. Smrad a ta obálka, kterou našel ve vnitřní kapse. Sám si ji tam nedal, věděl jistě. Tím však jistoty končily.

Kupodivu se z ní nevysypal bílý prášek.

*Pozvání do plesu
spolku sklepnického.*

*Dne 1. máje 1870 v sále ostrova Žofínského
začátek v 8 hodin.*

*Čistý výnos věnován jest pokladnici spolkové.
Lístek platí toliko pánům, již ho byli koupili.*

KO.

Není pochyb, že archaické provedení toho nesmyslu je pouhou kamufláží. Ale proč mu ji včera strčili do kabátu tajně, snad aby ji našel až dnes; tajně jako...?

A kdo je KO?

A

angažová
van
é cok

Max Ščur Koláče

Modli se a sportuj

Jen tělocvik nestačí. Potřebujeme vlastence

Pochod TOP 09 na Buštěhrad

Intelligentní volič ví, že
jiná cesta není, tvrdí Gazdík

Připadám si teď jako Šebrle

Vojtěch rodila,
aniž tušila, že
čeká dítě

Malý. Tlustý. Chlupatý

MANAŽEŘI V POHYBU

postavy manažerů

Hlavně nevypadat **stejně**

Kníže Václav nebyl kolaborant

Hlasitá obrana
tradičních
hodnot

Tři básně štěstí

Petr Štengl

Tři prdele štěstí

Každý si tu svojí káru tlačí
co mu jenom síly stačí
svůj autobus
jenže
došel benzín
došla šťáva
zkrátka šlus

Budeme muset po svejch

Presidenta soudí za vlastizradu
každý večer dostaneme dobrou radu
u které spořitelny máme výhodně spořit
jakou vodku máme chlastat

Jsem švorc
a mám žízu

Jsem lid
dezorientovaná nicka davu
mám zmatek v hodnotovém systému
jak akvarijní rybka ve vypuštěném bazénu

Úplně nejvíc ze všeho si chci
jen ještě trochu zaplavat/zaplakat
v té naší vypuštěné kotlině Plakánku

Tolik slzného plynu plíží se světem
že ani jedno oko nezůstane suché
Pane, přispějte postiženým dětem

Měl jsem se líp učit
můj mobil je chytřejší než já
a můj počítač je mnohem chytřejší
než můj mobil
Skončily v zastavárně
A k čemu je jim teď vzdělání?

Vrtí se, vrtí
ekonomická spirála smrti
neměly by se dívat
děti mladší patnácti let
experiment se nepoved

Testováno na lidech

Následuje travestishow

Miluji svoji zem
a myslím to vážně

Tohle město má na sto věží
nedá se v něm dýchat
Být svěží,
to je oč tu běžít!

Chybí nám odvaha
kůň svatého Václava promluvil: lílhaha!

Reportér se naklonil k limuzíně:
Pane presidente, jak vidíte budoucnost naší země?
President pokynul z okýnka:
Přeji vám pevná hovínka!

Romská otázka
se vyvrbila
v romskou odpověď

Lůza už vyje v ulicích
parlament hoří
krev se vsakuje do země
v senátu na nádvoří
nad Hradem září neonové srdce
jaro letos přišlo nečekaně
tak prudce

Ministr?
To chce kanystř
Ministryně?
Taky pěkná svině

Lůza už táhne na hrad
Co je to tu za smrad?
ptá se lidový prezident
V dále tiše plane parlament

Milá dcero
jsi blbá jak štoudev
avšak zanech smutku
půjdeš do učení na prostitutku
stát tě má rád
nechá tě u silnice stát
tatínku, v zimě to u silnice strašně zebe
jen vydrž, má dcero
stát na daních ojebe i tebe

Po ulicích chodí hořící lidé
Spalovač mrtvol přišel o práci
a nemůže najít nové zaměstnání
„Ano, přivydělal jsem si
k svému ministerskému platu
za minulý rok asi 2 200 000 korun,
ale pozor, tím jenom dokazuji,
že nejsem žádný lenoch
a když se člověk snaží, tak má!“

Kdo to na nás civí?
To jsou nepřizpůsobiví
Kdo nám to loupe perníček?
To je náš starý tatíček
Fotřík 50 +

Zabij bábu zabij dědka
nažereš se hnedka
(tedy pokud jde o Severní Koreu)

Na bílém koni neonacisty honí
naš lidový prezident
krká, prdí, z huby mu smrdí
je to náš náš náš
papaš

Svět je mnohem šílenější
než se jeví
a tak jeden nikdy neví:
Na Krymu dezertovali bojovní delfíni
Jsou ozbrojení a nebezpeční

Já to vždycky říkal
až to vezmou delfíni do ruky
že se to tu votočí
a kdo z kolotoče vyskočí
ten si rozbije hubu

Lůza má ráda kolotoč
tak se jen lůzo toč a toč
nažer se cukrové vaty
přes víkend jezdi na chaty

Jestli je tu ještě někdo
kdo věří tomu
že politici jsou k něčemu dobří
ať zvedne ruku
ať vystoupí o krok před řadu
pozveme ho do televizního pořadu
diváci nám píší
diváci si žádají
ještě víc a víc a víc zábavy

Lůza nemá do čeho píchnout
lůza se nudí
lůza se začne ptát:
proč jsme tak chudí?

Lůza už si brousí nože
exekutor na obzoru, ach bože!

Neblázněte, lidičky,
vždyť já jsem jeden z vás

a někdo přece tuhle práci dělat musí
ani si nedovedete představit
jak se mi to hnusí
když vám musím olepit ledničku a pračku
a kdejakou elektronickou hračku
to mi pak po lících slzy kanou
ale copak mám na vybranou?
Neměli jste si brát půjčky, víte?
A že se na mě už nezlobíte?
Že schováte ty sekery a nože?

A co to máte ve vaně?
Delfína?
Nedrží mi na něm nálepka
Bum! Bum! Kulka jako dum dum
mám malou díрку vprostřed čela
a zadní půlka hlavy mi uletěla

Dobrý exekutor
mrtvý exekutor

A já byl vždycky dobrák od kosti
tak už si nedělejte starosti
Ale proč ten delfín mluvil rusky?

Lůza už znovu vyje v ulicích
už zas po krvi lační
tak Jeníčku s Mařenkou
jen do toho! Už začni!
To dáš!

Ženou se k nám
jsou jich hordy
už na nás cení
vlčí mordy

Ať hoří ulice!
Ať hoří chrámy konzumu!
K čemu rozum když není co žrát
a všechno už je vyrabovaný
a rozkradený
celej tenhle stát

A já to tu mám rád
a já jsem tu doma
a říkal pan prezident
že to bude dobrý

že to chce jen vydržet
ještě pár desítek let
a bude to dobrý

Skočím do vietnamský večerky
koupit si nový baterky
a dobiju se

V setmělé místnosti
zima a chlad
Co by si pán láčil pšat?
Jak to jen básník píše?
Bombu do každý vietnamský večerky?
Pro co jsem to jen sakra šel?
Aha, koupit baterky
a dejte mi ještě flašku rumu

Když lednička vrní
sesednem se u ní
a budeme poslouchat
pak otevřeme její dveře
a cestičkou podél páteře
proběhne nám chlad

Mámo, já mám hlad

Jen vydrž, synku
táta přijde hned
skočil jen dolů do večerky

Mámo, já bych jed

Táta z večerky se vrací
staví na stůl láhev rumu
Podívejte, přinesl jsem i baterky

Mámo, já nechci rum, já chci chleba

obojeho, chlapče, je nám třeba
rum tě pěkně zahřeje
beztak nám topení nejde
tak co na tom sejde
když se trochu pomějem
nejen chlebem živ je člověk

dáme loknout i delfinovi
ať mu chvíle není dlouhá
než dorazí další exekutor

V ledničce bílé ticho
Mámo, mě bolí břicho!
Že ti jednu vrazím! Buď už ticho!

Až budu velkej, tak vás zabiju!

Marie Vám poslala dárek
Zvětšete svůj penis třeba i o 7,5 cm
Pokud si koupíte XtraSize,
vy sám si budete řídit svůj sexuální život
a budete moci být takovým mužem,
jakým jste vždy chtěli být.

Dobrý den Man,
Nevím, jak to říct,
ale já jsem snazil pred dlouhou dobu,
aby vám poslal pár fotek,
ale já jsem si myslel, ze si nejste zájem me videt.
Ale ted budu posílat vám Fotografie v dodatku.

Stáhnete si obrázky a extrahovat oni,
jsem si jistý,
ze se vám bude líbit,
zn.Heslo je: 123456

Mají velký den.

Mají den velký jako svůj penis

Kdo má největší penis je Xtra Size
za jeho penisem slunce nikdy nezapadá

Xtra Size penis kráčí v čele průvodu
Svobodu! Svobodu!
vždycky chtěl být takovým mužem
jakým vždy chtěl být
a teď je
a má v kapse nůž

Ukažte, jak velkého máte bimbaze?
Tak vy pudete do první linie
Tohle je občanská válka, víme?
Kdo nebimbá, toho zastřelíme

Když se kácí les
tak lítají třísky
zabijeme ženy, starce zabijem i děti
bacha! tříska letí
Do nebička nebo do peklíčka?

Revoluce skončila
zapomeňte
občanská válka zůstala jen černou kaňkou v dějinách
hned pod tlustou čarou
Extra Size penis
hraje tenis

Saturnine, vyhrávám?
Ano, pane presidente

K 10. výročí zavraždění Rachel Corie

Rachel Corie se ocitla v nominaci
na cenu za nejloupější smrt roku 2003
soutěže jsou nuda
soutěž o nejdéle hořící živou pochodeň
je stejná nuda jako novoroční ohňostroj
nasranost je taky nuda
kouření může zabít
řidič buldozeru si zapálil cigáro
a zařadil rychlost
kouření je nuda

Fašistické prase Netanjahu

Když chcete napsat pořádnou angažovanou báseň
musí být taková
jakou by nikdy neotiskli v žádných seriózních novinách
leda tak v jednom, maximálně ve dvou
nekomerčních, malonákladových, nezávislých literárních časopisech
které nikdo nečte
A musí mít název
který odradí nebo naopak upoutá pozornost na první pohled
Nejlépe vybrat světové téma
Pokud použijete pouze domácí téma
bude Vám předhazován provincionalismus
Na formě a umělecké hodnotě vlastní básně nezáleží
o čemž svědčí skutečnost
že právě čtete tento text
A tak se to má s tím fašistickým prasetem Netanjahuem

Foto Michal Šanda

Fotoaktualita

N

eanga

ŽOV

ané c

ok

oliv

Anna Brikciusová

My zemí nejdeme

(výběr)

Anna Brikciusová je česká violoncellistka. Po studiích na pražské konzervatoři u prof. Jaroslava Kulhana a prof. Viktora Moučky absolvovala ve violoncellové třídě pod vedením prof. Vladana Kočího konzultace u prof. Stanislava Apolína. Hraje na violoncello zhotovené mistrem Benjaminem Patočkou roku 1913. Spolu se svým bratrem Františkem Brikciem se stala zakládající členkou violoncellového dua „Duo Brikcius“. Oba společně vystoupili v rámci projektu „Duo Brikcius – 2 Cellos Tour“ jak v České republice, tak i v zahraničí – Alžírsko, Bosna a Hercegovina, Německo, Polsko, Švédsko, Turecko, Velká Británie.

Se svými básněmi se zúčastnila finále mezinárodní soutěže Dresdner Lyrikpreis 2012.

Na truc		Kráska	
Zdechni, chcípni někam se dáchni		Vítr s vůní	Zvědavá kráska parádivá v šatech od Diora nenechává, povídává přesto všemi milovaná
doprdele kurvadrát	V bublině Ideální	Vůně borovic nakousnutých jablek	
až se bude mládí smát	V bublině Ideální klidná jsou rána v útočišti samoty	slunečnicových listů v akrobatickém letu	ona však nedostupná s hlavou v oblacích nepolapitelná
smíchy řinčet želízky popadat	v mžiku hodiny polední krmě zlatého řezu s vůní sentimentu	chladný svěží vítr ve víru tance	lehounká jako tisíc pírek bílých, černých temně modrých
		s listy šátky dam klobouky pánů	straka
		vítr s vůní	
		vůní řezavé energie	

11 piruet

Jen tak

jedenáct

bezdůvodně

piruet

nebo pro radost

svou i Baryšnikovu

s hlavou ve výšce nadmořské

Otočím hlavou

Otočím hlavou
tu reflektory

nad zem vílu éterickou zdvihnu
její hlava mi světla zastíní

chvilku nic nevidím
jsem v jeskyni

kde Prokofjev zní
i dupání špiček baletních

Peklo se nezhorší

Peklo se nezhorší

však země

válkami se ničit dá

ulo by se říct

ulo by se říct:

peklo je i na zemi
proto i ti,
kteří kráčí cestou pozemskou
se projdou tím nejhorším

po žhavé lávě

Vede peklem?

Vede peklem?

Přes den?

Kam v nocích
Vaše cesty se ubírají?

Očistcem?

My zemí nejdeme

My zemí nejdeme
my lehce se vznášíme

dvě vlny krátké
nad pískem barvy velbloudí

chtěli bychom ztěžka nohou
se od kamenů odrazit

a běžet, skákat
bláznivě se veselit

N

eanga

žov

ané c

ok

oliv

Viki Shock

Jak se stal Kadimír
Lejnovič bohatýrem

Zapomenuté byliny

Za dávných a dávných časů ve vsi Karačorovo,
tam, kde se kdysi nejudatnější bohatýr svaté
matičky Rusi Ilja Muromec narodil, až na jeho

samém kraji, tam bývala nuzná zemljanka. V ní žil stařeček Lejno Ivánovič a jeho stařenka Larisa Timofejevna. Chudí byli jako kostelní myši, děti neměli a na stará kolena jim bylo tuze smutno. I modlili se staroušci už celá léta k Bohorodičce, aby jim seslala děťátko, však marné se jejich prosby zdály. Až jednoho dne, když byla stařenka na velké straně, ozval se velmi blízko, blizoučko dětský pláč. Stařenka se podívala pod sebe, a co tam neviděla! Mezi kakanci plakalo děťátko. I zaradovala se stařenka, vytáhla ho, přinesla do zemljanky a ukázala stařečkovi. Když ho omyli, vyšlo najevo, že je to chlapeček. To bylo radosti v zemljance! Chlapečkovi dali jméno Kadimír a po stařečkovi mu říkali Lejnovič.

Kadimírek rostl jako z vody, nerostl po dnech, ani po hodinách, rostl po minutách! Brzy už pomáhal stařečkovi na políčku orat, záhy už všechnu práci zastal sám a tatíčka posílal odpočívat. Rodičům svým starým chaloupku postavil, radost pohledět! Světnice bílá, dubová, podlaha kalinová a uprostřed velká pec. Pilnou prací z políčka ubohého samý úhor krásný pole lán udělal, z prašivého koníčka krásného hřebce vyhřebelcoval! Do kostela chodil, u popa čist i psát se učil, na všechny strany se ukláněl, mezi vesničany byl oblíben, všem pomáhal a skromný přitom byl. Radost svým rodičům dělal, kde jen mohl, dobře se na stará kolena Lejnovi a Larise vedlo! Ale všeho do času. Když bylo Kadimírkovi akorát patnáct let, matička jeho odebrala se na slávu boží. I oplakali hojně Kadimírek se stařečkem Larisu Timofejevnu a řádně ji pochovali. A Kadimírek dál do kostela chodil, u popa dál se učil, na všechny strany dál se ukláněl, mezi vesničany stále byl oblíben, všem pomáhal a skromný přitom zůstal. Radost svému tatíčkovi dělal, kde jen mohl, dobře se na stará kolena Lejnovi vedlo. Ale všeho do času. V den Kadimírkových šestnáctých narozenin odebral se jeho tatíček na onen svět. I zaplakal hořce Kadimírek, a Lejna Ivánoviče řádně pochoval. Tak osa-

měl v chalupě bělodubové, jen věrný hnědák Koblížek mu zůstal.

Ač byl Kadimírek živ a zdrav jako křemen, tělo statné jako dub, nohy jako javorové kmeny, ruce smrkové větve, hlavu jako měděný kotel, vlasy husté, sytě hnědé, zkrátka mládenec jako kvítí, že všechny panenky se za ním otáčely, on zatím chodil jako spráskaný pes a panenek si nevšímal. Do kostela přestal chodit, u popa se přestal učit, poklony už nemetal, sousedům se vyhýbal. Pole přestal orat, neměl pro koho to dělat. V chaloupce ho nebavilo pobývat, dumkám propadl.

Tak si jednou Kadimírek na Koblížkovi do lesa vyjel, po hlavě ho hladil a pro sebe si mluvil

„Ach, ty můj Koblížku milý, otce i matičku mi země zasypala, sirota je nyní ze mě. Pro koho dál žít mám, nač mám pole dále obdělávat, o stavení se starat? Jen tys mi zůstal, koníčku můj věrný. Kdybys ty mohl mluvit, co bys mi asi poradil?“

A tu k velkému jeho údivu koňská hlava odpověděla mu lidským hlasem. „Netruchli ty už dál, Kadimíre Lejnoviči! Pláčem rodiče z hrobu nepřivoláš! Žij pro matičku svatou Rus, staň se bohatýrem jako tvůj krajan Ilja Muromec, za jehož činy udatné si ho andělé odnesli rovnou do nebe! Než jsem se k tvému tatíčkovi dostal, u kyjevských bohatýrů jsem sloužil, a znám místo, kde Ilja Muromec svou zbroj složil. A jestli chceš, pojedeme tam a pak do stolního města Kyjeva k slunéčku krásnému knížeti Vladimírovi a jeho ženě jasné kněžně Apraxiji.“

Kadimírek se nemírně podivil i nemálo zaradoval, když Koblížkovu řeč vyslechl, však s návrhem tím souhlasil hned. Koníček ten věrný odnesl jej tedy daleko od Karačorova, až na jedno políčko zpustlé, s kamenem velikým uprostřed. U něj pak zastavil, kopytem zahrabal, místo tak označil. I seskočil Kadimírek z Koblížka, napnul svaly a kámen jako pírkó odvalil. A tam zbroj bohatýrská byla: meč ostrý a kopí te-

pané, sáhodlouhé, brnění zladené a přilba z rudého zlata, stejně tak košile drátěná, palice z oceli, čtyřicet pudů vážící, štít stříbrný, ba i luk tuhý a pevný s toulcem plným šípů kalených! Tu Kadimírek ze sebe shodil prostý šat a v brnění Muromcovo se převlékl, zbraně jeho převzal a s nimi i jeho sílu. Tak z Kadimírka Lejnoviče bohatýr se stal!

Jede jede bohatýr na hnědákovi svém, sedlo čerkeské, uzda zlatem pobitá, bičik hedvábný. Kůň jeho nebojí se vody, nehledá brody, z břehu na břeh skáče, ozlomkrk se rozletí, je to hřebec ohnivý a rychlý jako vítr! Země se pod nimi houpá, do Kyjeva májí namířeno. Jede jede bohatýr na hnědákovi svém Svatou Rusí, Svatými horami, přes hory Soročinské, matičkou širou zemí, širou stepí, cestou širokou a přímou, kolem jezer hlubokých, tmavými lesy přes černá blata. Jede jede Kadimír Lejnovič na Koblížkovi do Kyjeva, sirá země pod nimi se prohýbá, šerý vlk a bílý hranostaj je zdraví, bujné větry cuchají hřívu komoňovu a křtici bohatýrskou.

Tu kdosi se jim v cestu postavil. Tři stamuziků loupežníků obstoupilo Kadimírka s Koblížkem, tedy zastavili. Náčelník jejich, chlap odporná a drzá, přistoupil ke Koblížkovi a Kadimírka oslovil: „Hej, mládenče, hbitě z koně slez, přenechej nám ho, zbroj svou nám vydej a život si zachováš!“

„Ruský bohatýr lumpům nikdy neustupuje,“ odpověděl mu Kadimírek „Z cesty se mi proto klidte, životy si zachováte!“ Nato se chasa loupežnická od srdce zasmála. Pak však náčelník Kadimírkovi pravil: „Rozoumku máš za kopějku, jakýpak ty jsi bohatýr, mládenečku? Ještě ti mámno mlíko po bradě teče! Naposled ti říkám, vydej nám koně a zbroj, vrať se do vsi sedlačit a na bohatýry zapomeň! Nedáš-li po dobrém, vezmeme si po zlém!“ Jak to řekl, za uzdu Koblížka chytil, a to neměl dělat. „To se stane, až rak bude hvízdát, čeládko prohnáná!“ zakřičel mu v odpověď Kadimírek, bleskurychle meč přitom tasil, a náčelníkovi bujnou hlavu z ramen srubnul. Nato Kob-

lížka ostruhami pobídnul, ten se vzepjal na zadních, mohutně vyskočil a dopadl na tucet loupežníků, které na místě udupal. A Kadimírek se mečem oháněl i palicí ocelovou, mužiky loupežníky jako trávu kosil, štítem spršky šípů jejich odrazil. Mečem svým ostrým těla půlil, z jednoho udělal dva, ze dvou čtyři, a ze čtyř osm, tak šikovně a chrabře oháněl se! Za chvilku bylo po všem. Tři sta loupežníků bylo tu pobito. Jen jednomu z nich dal Kadimírek milost, a ten uháněl pryč s větrem o závod a všude pak vypravoval, že matička Rus má nového bohatýra, který se nelekne nikoho a ničeho. A Kadimírek na Koblížkovi svém pokračoval dál do Kyjeva. A jaký byl Kadimír, jaký byl!

U města Černigova se zastavili, neb zraky jejich podivnou věc spatřili. Pod hradbami před zavřenými branami města stála obří krysa Vasilisa a cpala si chřtán Černigovany. Tu zavolal na ni Kadimírek: „Hej, kmotříčko krysičko, copak to děláš, pročpak ty ubohé lidičky zaživa požíráš, pročpak jim pokoj nedáš?“ Obří krysa Vasilisa se podivila, v hodování ustala. Pak zasmála se strašlivě a toto pravila: „Před rokem Černigovští ve sklepích moje malé dcerušky pochytili a ubili, a proto já od té doby denně deset Černigovských sežeru. A kdyby mi je nevydali dobrovolně, pak celé město zahluším. Ale co je tobě do toho a kdopak vůbec jsi, mládenečku?“

„Kadimír Lejnovič mi říkájí, ze vsi Karačorovo pocházím, a ruským bohatýrem navždy budu. Odejdi kmotříčko krysičko z Černigova, dost už ses krve namlsala.“

Na to se obří krysa rozchechtala: „Vesnický hlupáčku, špinavý sedláčku, já si budu na Černigovských pochutnávat dál, to ty si jdi po svých, nechceš-li přijít k úhoně! Vrať se do své vesnice pást prasata a na bohatýry zapomeň!“

„Nu, jak myslíš, kmotříčko krysičko, já tě varoval,“ opověděl jí Kadimírek, z toulce šíp vytáhl, luk tuhý, pevný napjal, okem svým sokolím zamířil, tětíva zadrnčela, zakvílela, střela kalená vyletěla a kryse Vasilise v mžiku pravé oko vystřelila. Obří krysa strašlivě vypískla, prackama se za hlavu chytla, šíp si z prázdného důlku po oku vytáhla, zahodila a pak se po Koblížkovi s Kadimírkem pěstí svou strašnou ohnala. Trefila je pořádně, že odletěli pár verst až k temnému lesu před Černigovem. Oba byli potlučení a otřesení. Hned se však vzpamatovali. Bylo na čase. Rozzuřená obří krysa Vasilisa se rozeběhla přímo k nim, aby jim konec hrůzný přivodila. Tu se Kadimírek rozmáchl svým kopím a hodil jej tak ši-

kovně, že kryse druhé oko vypíchl. Ta strašlivě zařvala, zašmátrala prackama na hlavě, kopí si z důlku po oku vytrhla a odhodila, a pak poslepu zuřivě kolem sebe divoce se oháněla drápy svými strašlivými. Kadimírek nemeškal, ze země nejbližší strom vyrval, dub devítisáhový, a počal s ním obří krysu po hlavě bít. A tak dlouho kmotříčku krysičku bil, až ji úplně ubil. Jakmile to viděli Černigovští otevřeli brány, vyhrnuli se ven, svolávali Kadimírkovi slávu, děkovali mu na stotísíckrát, zaspával jej dary, nabízeli mu na ženění své sličné panny dcery, a přesvědčovali ho, aby u nich zůstal a stal se jejich knížetem. Ale Kadimírek se jen smál:

„I kdepak moji milí, já mám namířeno do stolního města Kyjeva ke knížeti Vladimírovi, sluněčku krásnému, a jeho jasné kněžně Apraxiji. Tak tu buďte zdraví!“ Ze země zvedl kopí své zkrvavené, nasedl na Koblížka a byl pryč. A jaký byl Kadimír, jaký byl!

Jede jede bohatýr na hnědákovi svém, sedlo čerkeské, uzda zlatem pobitá, bičík hedvábný. Země se pod nimi houpá, do Kyjeva mají namířeno. Konečně se jeho kopule se zlacenými makovičkami na obzoru objevily. Však když Koblížek s Kadimírkem blíže přijeli, co ne spatřili! Před branami Kyjeva stálo vojsko tatarské, dvacet tisíc machometánů už celý měsíc jej obléhalo. Zvolna přijel Kadimírek k Tatařinům zlým na dostřel šípu a zvolal: „Hej, vy páni tatarští, do Kyjeva navštívit svého knížete jasného Vladimíra jedu, uvolněte mi cestu!“

Velitelem Tatařinů byl sultán Eleazar. Slyše Kadimírova slova vyjel mu v ústrety na půl cesty a zavolal naň: „Kdopak si, mládenečku, že si žádáš od sultána Eleazara volnou cestu do mnou obleženého Kyjeva? Jsi jen tak hloupý anebo tak drzý? Život tě snad omrzel? Tudy do Kyjeva nikdo neprojde, ani ty! Vrať se odkud si přišel, dokud jsem v dobrém rozmaru!“

„Kadimír Lejnovič mi říkájí, bohatýr ruský jsem vždy, tři stovky loupežníků sám jsem pobil, obří krysu Vasilisu sám jsem ubil, a proto mě, ty idolišče pohan-ské, uvolni cestu, abych se mohl v Kyjevě přidat ke svým a odtamtud pak město hájit proti tobě a tebe samého ubít. Ale když ty mě nepustíš, ubiju tě já o to dřív!“

Sultán Eleazar se strašlivě rozchechtal, pak dal mávnutím pravé ruky znamení svým lučištníkům a stovky šípů vzletly proti obloze, aby dopadly na bohatýra a jeho věrného oře.

A přestože se Kadimírek kryl štítem, dobrá desítka šípů zranila jej, stejně jako Koblížka. Však ani jeden

z nich na to nedbal nic. „Jak ty tatarské mouchy štípají!“ jen se ušklíbl Kadimírek, pak sám natáhl luk svůj pevný a tuhý, okem svým sokolím zamířil, tětíva zadrnčela, zakvílela, střela kalená vyletěla a sultánu Eleazarovi hrdlem prolétla. Ten jenom zachroptěl, chytil se za dřavý, zkrvavený krk, a pak spadl mrtev k zemi jako hruška. V táboře Tatařinů zavládlo zděšení, když viděli, že jejich pán již nežije. To už však Kadimírek odhodil luk a šípy, vytasil meč a kopí vpřed vysunul. Koblížka ostruhami pobídl a pak se tryskem s bojovým pokřikem rozjeli vstříc tatarskému vojsku. Kopím svým sáhodlouhým naráz dobrou stovku pohanů propíchnul, že bys je rovnou na rožni mohl péci! Pak vytáhl palici svou ocelovou, čtyřicetipudovou, a máchal jí kolem sebe vpravo, vlevo, hlava, nehlava. A Tatařini padali po těch strašných úderech jako kuželky! Celou scénu sledovali na hradbách všichni Kyjevané včetně knížete Vladimíra, slunéčka jasného. Ten dal v tu chvíli pokyn brány otevřít, aby chrabrí kyjevští bohatýři vyjeli Kadimírkovi na pomoc. A tak se i stalo. Z jedné strany jako lýtý lev kosil machometány po stovkách Kadimír, z druhé strany bohatýrská družina knížete Vladimíra: Dobryňa Nikitič, Aljoša Popovič, Ďuk Štěpánovič, ba i marnivý a zhýčkaný Čurila Plenkovič a mnozí další. Netrvalo dlouho a zbytek Tatařinů se dal na zběsilý úprk. Bylo to slavné vítězství ruských bohatýrů v čele s Kadimírkem. Sám kníže Vladimír vyšel rekovi tomu vstříc, přivítal ho srdečně, zulíbal jej na tváře a poděkoval mu za to, že svou statečností dal příklad ostatním. Kadimírek, posetý mnoha ranami a vysílený ztrátou krve stejně tak jako jeho věrný Koblížek, byl ošetřen, a pak usnul tvrdým, bohatýrským spánkem a spal ne hodiny, ani dny, ale celý měsíc. Když se probudil, byl celý a zdravý jako slaneček v moři.

Tak konečně na počest Kadimírka uskutečnila se slavnost velická. „Buď nám ještě jednou srdečně vítán, Kadimíre Lejnoviči, ty bohatýre statečný, jemuž se vyrovnal snad jen Ilja Muromec! Mnoho jsme o tobě slyšeli, než jsme tě přímo poznali. Loupežnickou sebranku sám si udolal, stejně tak Černigov sám si zbavil obří krysy Vasilisy, a nyní i Kyjev náš si zachránil. Nu, na tvou chrabrost, čest a slávu připijím!“ A kolem stolu knížecího samí bohatýři, bojaři, a bárynové Kadimírkovi vínem připili. Jaké to bylo víno! Po prvním džbánku druhého se ti zachce a po třetím duše prahne! Po přípítu pak všichni před Kadimírkem čelem o zem bili, až se do krve otloukli. I Kadimírek poklony metal jak byl naučen, na všechny strany se ukláněl, a před knížetem Vladimírem, slunéčkem jasným, a jeho krásnou ženou Apraxijí čelem o zem bil. Konečně hostina začala. Piva, vína, medoviny, slaniny, ryb a pirožků, všeho bylo, co hrdlo ráčilo! A bárynové bařtipánští i bojaři házeli do sebe všechno o sto šest. Ani Kadimírek se nenechal zahanbit, labutě bělostné si ukrajoval, šedé, pernaté malé kachničky pojídal vcelku, pivo pil po vědrech, chleba sázel do sebe po pecnech! A Ostap Veresaj, slepý pěvec, na housličky javorové k tomu hrál a o hrdinství

bohatýrů zpíval. I já tam byl a víno pil, Kadimírka políbil, po pás se mu poklonil, čelem před ním o zem bil! A jaký byl Kadimír, jaký byl!

Život v hospodě – Pijani ze třídy savců

(věnováno Petru Štenglovi)

Dobrá večer, milí diváci. Dnes se společně podíváme na zajímavý pořad ze života savců, kteří se vyvinuli v pijany. Odborně se nazývají Homo alcoholicus a jsou poddruhem Homo sapiens sapiens, tedy současného člověka moudrého moudrého, kterýžto přídomek je mezi námi, alespoň podle mého skromného názoru, zcela hloupý, což ovšem není podstatné. Pijané se od takzvaného člověka moudrého liší především nadměrným užíváním látky zvané alkohol, přičemž ti nejvýkonnější z nich jsou na alkoholu zcela závislí: tyto špičkové borce pak nazýváme notorickými alkoholiky. Drtivá většina z nich žije celkem nenápadně mezi majoritní společností, v níž více méně nemá přirozeného nepřítele. Jedinými možnými predátory pro alkoholika jsou policejní hlídka, jež jej v určitých případech může eskortovat na záchytnou stanici, a soudce, mající moc poslat chyceného ubožáka do protialkoholní léčebny, kterážto je postrachem a noční můrou všech slušných notoriků. Notorické alkoholiky dělíme na dva druhy. Prvním z nich je alkoholik stádní, jenž, jak už vyplývá z jeho přízviska, žije převážně ve stádu, které se houfuje v hospodských zařízeních. Druhým je pak alkoholik sólista, jenž většinou žije a pije sám doma, přičemž pokud se nepřidá ke stádu, umírá mnohem dříve, čímž pro nás ztrácí na zajímavosti. Proto se dnes budeme zabývat hlavně první skupinou, jež má mnohem větší potenciál nežli sólisté. Přesuňme se tedy nyní do mokré čtvrti, abychom mohli započít sledování osudů jednoho menšího stáda či spíše jen pouhé smečky pijanů.

A zde ji již vidíme. Zastihli jsme ji zrovna na rušné ulici velkoměsta. Naše smečka se skládá ze čtyř dospělých mužů ve věku asi pětatřicet až šedesát let. Pro lepší rozlišení jsme si je pojmenovali. Vůdcem smečky, nejstarším, nejmenším a nejširším z nich je Honza, který už nemá žádné vlasy, proto si alespoň pěstuje bílý plnovous. Honzovi je věkem nejbližší padesátník Jindra, jenž je zároveň nejvyšším i nejhubenějším členem smečky, a je druhým v její hierarchii. Vlasy má šedé, dlouhé a mastné, tvář je pokryta několika denním strništěm. K malému a zavalitému Honzovi tvoří Jindra zajímavý kontrast. Střední postavy i věku je třetí člen smečky čtyřicátník Kája, který nosí brýle a kotlety, hnědé vlasy si češe „na Ema-

na“ a na temeni se mu už dělá kolečko pleše. S trochou nadsázky lze tedy říci, že bychom tyto tři výtečníky snadno rozeznali už jen podle jejich vzezření, přičemž populární pohádkové termíny dlouhý, široký a tupozraký by nám k tomu měly postačit. Nicméně smečka má ještě čtvrtého, a nejmladšího člena, čímž se nám předchozí úvahy komplikují, a proto se raději vrátíme ke jménům. Benjamínek smečky jménem Péťa je prakticky stejně vysoký jako Kája, jen o něco štíhlejší. Jeho světlé vlasy dosud neplešatí, navíc si pěstuje knírek a bradku. Jen stěží lze zrovna od pijanů očekávat oblečení podle poslední pařížské módy. Jak vidno jejich kalhoty tvoří převážně obnošená džínovina či ošoupané manšestráky, horní části trupů kryjí sepraná trička různých barev respektive už jen jejich odstínů, prostou obuv lze označit jako zánovní kecky či letité tenisky. Sociálně je na tom nejlépe Honza, neboť šel nedávno do předčasného důchodu, a navíc je už několik let vdovcem. Jindra pobírá důchod invalidní a je třikrát šťastně rozvedený, zatímco Kája je kupodivu stále ženatý a dosud má i zaměstnání. To Péťa nemá ani ženu, ani práci, žije jen z podpory a z výplat za občasnou brigádu.

Již se šepí, což znamená, že smečka má nejhorší denní dobu za sebou. Večer co večer tak Honza, Jindra, Kája a Péťa vyrážejí na cestu s nadějí, že najdou životadárný alkohol, který tvoří hlavní součást jejich jídelníčku. Konečně vcházejí do jedné z nesčetných občerstvoven. Notně zakouřený menší podnik je narvaný téměř k prasknutí, naštěstí je tu jeden stůl volný. Zde se tedy naše smečka usazuje, aby byla brzy obsloužena hostinským. Mezitím si všichni jakožto závislí tabakisté zapalují cigarety. Za chvíli se na stole objevuje runda piv a malých fernetů, které jsou ani ne do čtvrt hodiny zkonsumovány. Vzápětí se celá situace zopakuje. Po třetí rundě dojde k mírnému zpomalení intoxikace, neboť nejstarší člen smečky Honza si objednáva potravu v jiném nežli tekutém stavu. Už totiž pochopil, že jeho přežití záleží kromě alkoholu také na jídle. Navíc tak dává najevo, že má nad ostatními navrch, protože umí používat příbor. Hostinský, který unese v pařátech až několik kilogramů, přináší Honzovi dvacet deka vepřové tlačenky s cibulí a třemi krajíčky chleba. Tlačenka je sice zelená, ale to pod hromadou cibule není vidět a Honzovi by to stejně nevadilo. Pouští se do večeře jako zběsilý, ještě nikdy nežral s takovou intenzitou. Je to snad vzpomínka na hladové dny? Čtvrt kilogramu jídla však může u ostatních vyvolat závist. Většina z nich je totiž

mrchožravá, není mezi nimi jediný vegetarián. Určitou výjimku tvoří Jindra, kterého nikdo nikdy neviděl nic sníst. Alkoholici Jindrova typu jedí vskutku velmi málo, žaludek se jim postupně scvrkává, až v něm propuká rakovina, na níž pak pijan umírá. Naopak alkoholik typu Honzy jí až příliš, protože se nabízí široká škála nemocí, jež ukončí jeho život, nejčastěji se jedná o srdeční infarkt či mozkovou mrtvici. Cirhóza jater a zkamenělé ledviny jsou pochopitelně vlastní všem pijanům bez rozdílu, většinou ale nejsou bezprostřední příčinou úmrtí. Vzhledem k předčasné demenci, způsobené alkoholem, si však pijani zdravotní rizika svého životního stylu neuvědomují, anebo jsou jim zcela lhostejné, takže nemá cenu se jimi nadále obšírně zabírat. Vraťme se proto k Honzovi, v němž, jak můžeme vidět, právě mizí zbytek večeře, takže nastává čas pro další rundu alkoholu.

Uplynula celá hodina a naše smečka se nacházela v příjemném stavu opojení, když tu náhle byla tato atmosféra narušena příchodem říjné samice. Dlouhé nohy, nesoucí její dosud lepé, byť lehce oplácené tělo, jsou navlečeny v zánovních síťovaných punčochách černé barvy, rudá minisukně kryje v podstatě jen řiť a pohlaví, z výstřihu miniblůzky vykukuje větší část mléčných vaků, zatímco obličej bývalé krásky nese pod vrstvou šminek stopy drsného života alkoholičky. Vše korunuje blond paruka ve stylu kdysi populární filmové postavy Angeliky. Může jí být asi pětadvacet až čtyřicet let. Část naší smečky větrí možnou kořist, zvláště ten nejmladší jménem Péťa. Angelika se usadila na barové stoličce u výčepu, zpozorována nejen Honzovou smečkou, nýbrž veškerým osazenstvem podniku, složeným ze samých sameců. Celé stádo je neklidné, jeho společenský řád byl narušen.

Pětadvacetiletý samec Péťa se i přes protesty vůdce smečky Honzy a staršiny Jindry přesunul na barovou stoličku vedle Angeliky. Dává se s ní do hovoru, galantně ji připaluje cigaretu a objednáva pro ni i pro sebe specialitu tohoto podniku jménem „Magický voko“. Recept na tento ryze český a již tradiční míchaný drink je jednoduchý: do točeného piva se vloží panák pepřminotového likéru a lehce se protřepe. Ve středu půllitru zrzavého moku se pak rozzáří sytě zelená barva, která se postupně uvolňuje do zrzavé a nápoj vskutku získá tajuplnou až magickou vizáž. Angelika, markýza alkoholiků, si přiřukává s Péťou „Magickým vokem“ a slibně se naň usmívá. Zdá se, že se celá situace vyvíjí pro Péťu

velmi nadějně. Za krátký okamžik je bohužel všechno jinak. Do dveří totiž vchází téměř dvoumetrový samec s velkou svalovou hmotou a zcela vyholenou hlavou, oblečen v koženou bundu zvanou Bomber a kožené kalhoty, na nohou kvalitní a robustní anglickou obuv značky Doktor Martens. Může mu být tak třicet let. Tento vetřelec přichází k Angelice, majetnický ji chytá za špek na boku a tiskne své rty na její. Angelika se nebrání, naopak. Je zřejmé, že se znají. Péťa je novou situací nepříjemně překvapen. Jakožto menší samec by teď podle zákona džungle měl uvolnit svoji stoličku nově přichozímu a silnějšímu sokovi a bez řeči odejít. To se však nestane. Již podnapilý Péťa se snaží pokračovat v rozhovoru s Angelikou, přičemž oslovuje i Bombera, což je, jak se brzy ukazuje, velká chyba.

Zničehonic dochází v této vysoce strukturované společnosti k velkému incidentu. Dnes přímo před našima očima mladý a silný samec jménem Bomber napadá menšího, staršího a opilejšího samce Péťu. Naštěstí pro Péťu to bude srážka krátká, avšak ponižující. Bomberova pravička se střelbítě ocitá v Péťově obličeji, druhá rana levičkou pak posílá Péťu k zemi. Ten vůbec nestačil zareagovat, půllitr „Magickýho voka“ mu vyletěl z ruky a rozbil se na podlaze až u toalet. Bomberův kopanec do Péťovy krajiny břišní ukončil tento bleskový, jednostranný a nemilosrdný souboj. Angelika se vrhla na Bomberova záda, objala jej pažemi kolem krku, a zvýšeným ječivým hlasem jej uprosila, aby ušetřil Péťův život. Bomber její volání vyslyšel. Předtím ještě hlasitě varoval Péťu, aby se mu do jeho, citujeme: „mrdný už nikdy nesral“. Vítěz souboje hned nato odchází z podniku i se svou samicí, zatímco Péťa se těžce zdvíhá z podlahy.

Život v hospodě je často krutý a nemilosrdný. Při srážce bohužel došlo k redukci Péťova chrupu, z devětadvaceti zubů mu jich zůstalo jen dvacet sem. Dva zuby se totiž vlivem Bomberova úderu pěsti vydaly na samostatnou a nevratnou cestu z Péťových úst na podlahu lokálu, navíc se mu uvolnila levá horní stolička. Volná je nyní i Péťova stolička u baru, na ní se mu však nechce vracet. Kája a Jindra pomáhají otřesenému Péťovi na nohy a na toaletu, aby si tam mohl vypláchnout a umýt hubu. Hostinský mezitím zametá rozbité sklo i Péťovi zuby, je to velmi čistotný samec. Chvilí nato se Péťa vrací pokorně a schlíple ke stolu svojí smečce. Její vůdce, Honza, jej milostivě přijímá zpět. Objednává novou rundu piv a vizourů pro všechny. Smečka tak bujaře slaví návrat ztraceného syna. Honza dokonce zamačká slzu v levém oku. Je mu sice už šedesát let, ale je stále velmi citlivý a zranitelný, zvláště když jde o benjamínka smečky Péťu, k němuž má téměř otcovský vztah. Kája se ptá Péti, kvůli čemu

vlastně došlo k bitce, tedy přesněji řečeno k Péťovu napadení. Postižený odpovídá, že navrhl Bomberovi, aby za Angeliku zaplatil „Magický voko“, když je ta samice jeho. Nato se celá smečka dává do bujarého řehotu. Všem je samozřejmě zřejmé, že útratu za Angeliku i rozbítý půllitr bude pochopitelně tak jako tak platit Péťa. Honza bodře poplácává Péťu po rameni a nabízí mu cigaretu ze své krabičky.

O několik hodin později, dlouho po půlnoci, se naše smečka přesunuje z hostince do nonstopu. Tam dochází k nečekanému shledání. U jednoho stolu totiž sedí osamělá a plačtivá Angelika. Po prozkoumání terénu Kájou u obsluhy na baru a zjištění, že Bomber odešel rozezlený již před několika hodinami, si smečka přisedá k samici. Ta i přes opuchlou a mnohobarevnou Péťovu tvář poznává svého neúspěšného nápadníka z minulého podniku, znovu se od něj nechává pozvat na „Magický voko“, a zapřádá rozhovor nejen s ním, nýbrž s celou smečkou. Vše nasvědčuje tomu, že brzy po dnešním incidentu Bomber opustil Angeliku, se slovy, že ji nechce už víckrát vidět. O několik dalších piv a panáků později se Angelika a Péťa přesunují do menší, odlehlejší a prázdné místnosti s kulečnickovým stolem. Samice si zde lehá na zelené biliárové sukno, roztahuje a vysoko zvedá své dolní končetiny, aby jí samec mohl odpářit, k čemuž následně dochází. Po tomto aktu Angelika usíná spánkem spravedlivých, přesněji řečeno upadá do alkoholického stuporu. Po dokončení kopulace se ukojený Péťa vrací ke smečce, zatímco jeho místo v lůně Angeliky zaujímá Kája, aniž by ji přitom vyrušil ze spánku. Je to velmi ohleduplný samec. Později dojde i na Jindru. Podle vlastních slov by byl pohlavního styku schopen i nejstarší Honza, ale partnerka v bezvědomí ho prý nevzrušuje. Nikdo z mladších členů smečky se s ním o to nechce přít, všichni mu souhlasně přikyvuji. Venku zatím svítá. Přes zamazaná okna nonstopu pronikají první sluneční paprsky. Honza, Jindra, Kája a Péťa se po sobě dívají tiše, vědouce a s mírným úsměvem. Dokázali totiž přežít další drsný den a drsnou noc v hospodě, dokázali se dožít dalšího rána. A to není málo!

Ale tady náš dnešní výlet do světa pijanů a hospod pomalu končí. Avšak i po všech těch trampotách Honzovy smečky dnešní noci si musíme položit palčivou otázku, a sice: je lepší být takzvaným člověkem moudrým anebo pouhopouhým pijanem? Současná lékařská věda a soudní patologie dospěly společně k tomuto verdiktu: „Zástava kardioencefalické činnosti jedince je zcela irrelevantní k oběma limitním stavům kvantity příjmu tekutin u téhož individua.“ Což přeloženo do hovorové češtiny zní v podstatě takto: „Kdo pil, umřel. Kdo nepil, umřel taky.“

Michal Šanda

Reklama

Jaguár

Na místě pralesa je vykácená planina. Buldozery. Bagry. Budoucí důl na smaragdy. Nesympaticky vyhlížející yuppie v elegantním obleku přikazuje začít vrtat sondy, aby se zjistilo, kde je ložisko. Sedne do bouráku, což je auto zn. Jaguar a jede se vykoupat k řece. Je tropické vedro. Při koupání nabubřelého chlapíka sežere krokodýl. Dobře mu tak. Jaguar stojící zaparkovaný na břehu se samovolně rozjede ze svahu, jede a jede a bortí strom za stromem, ze země trčí vyvrácené kořeny, až se nakonec zastaví o kmen gigantického quebracha. Prales je ohromně životaschopný, pročez je auto zanedlouho obrostlé vegetací, spoutané liána-

mi. Jednoho dne jde kolem Indiánů. Sedne si do auta, prohlíží si neznámé přístroje na palubní desce, točí volantem. Při tom mimoděk zmáčkne klakson. troubení. Úlek. Ptáci se rozlétnou, postrašený tapír odběhne, zrovna tak jindy líný lenochod zrychlí. Vystrašený Indián utíká do vesnice a vypráví to šamanovi. Šaman auto Jaguar promění ve zvíře jaguára. Jaguár se s elegantní mrštností protáhne mezi liánami. Následně žije mezi Indiány. Tady je příležitost rozvinout různé věci, mýty a tradice, co u Indiánů pozná, především se ale seznamuje s jiným názorem na svět. Soulad lidí a přírody atd. Potom dojde k tomu, že Indiáni uloví pásovce, upečou ho a hodují a jaguár s nimi a jak je dobře nadlábnutý, začne ho honit mlsná

Barrister & Principal, jak by se podle názvu mohlo zdát, nesídlí v New Yorku nebo Londýně, nýbrž v Brně. V loňském roce si ode mne toto krajně neseriózní nakladatelství objednalo nejprve básničky pro leporelo a posléze ještě námět na komiks pro mládež z prostředí jihoamerického pralesa. Z obou projektů ne mojí vinou sešlo. Pokud čirou náhodou čte Dobrou adresu nakladatel nebo výtvarník, který by měl zájem na komiksu spolupracovat, můj e-mail je: michal.sanda@divadlo.cz

a dostane chuť na benzín, který byl zvyklý mlsat coby auto Jaguar. Uteče z pralesa. Šaman si po pásovcovi dopřál siestu a zdřímnul si, nicméně všechno ve snu vidí. Mohl by jaguárovi kouzlem zabránit, ale každý je svého štěstí strůjcem a Indiáni ctí svobodu. Jaguár proběhne pralesem a dojde k benzínce. Vezme ze stojanu hadici a v okamžiku, kdy se napije benzínu, se z něj opět stane nadupané fáro. Brázdí městem. Pravoúhlost ulic. Sklo a beton. Neony a světelný smog. Obrázky naší současné civilizační bezútěšnosti. Chudinské favely nad městem. U jedné z chatrčí sbité z harampádí sedí a žebrá šaman společně s ostatními Indiány z vesnice, což ale Jaguar při zběsile rychlé jízdě nepostřehne. Ve srovnání s prale-

sem mu po čase připadne město hrůzné a rozhodne se pro návrat. Přijede tam, kde byla na začátku příběhu vykácená mýtina. Teď jsou tam těžební věže. Haldy hlušiny. Do řeky vytéká potůček jedovatě zabarvené vody. K autu se trousí dělníci z dolu a obdivně si ho prohlížejí. Jeden z dělníků si všimne, že opodál leží v prachu smaragd jako pěst. Dělníci se o něj začnou rvát. Jaguar zatroubí, aby přestali. Dělníci se perou dál, zato z Jaguaru se stane zase hbité zvíře. Pokračuje do pralesa, ale ouha! Nad údolím, kde žili indiáni, se tyčí dálnice. Zmatený jaguár pobíhá mezi auty. Vítr od projíždějících svištících kol k němu přivane lísteček napsaný šamanem: Věděl jsem, že se vrátíš. Pro nás je ale už pozdě.

N

Liszt
a Wagner...

ean
žov
ané c
ok

v Piešťanech

1.

Chtěl bych
vytvořit nový
Gestamkunstwerk...

2.

z každého
svého statusu
na Facebooku.

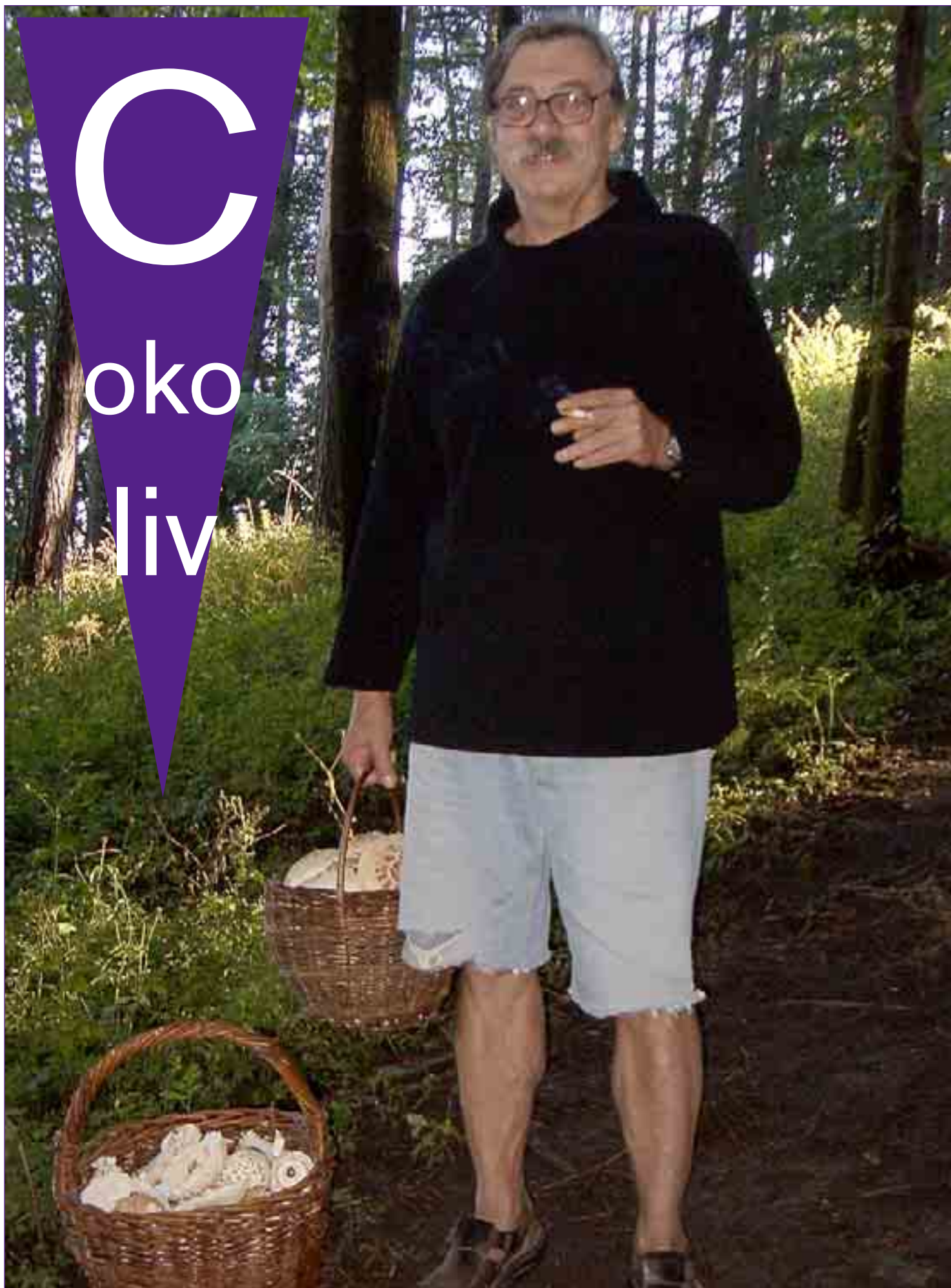

3.

To se líbí
mně
a 24 dalším!

Čítanka DA: Jan. Jan Novák Z deníku po Celanovi

Sbírka *Z deníku po Celanovi* vyšla roku 2010, avšak jde o básně vzniklé v polovině 80. let minulého století a proto neuškodí letmě uvedení do dobového kontextu. Jan Novák pochází z Kyjova. Vystudoval Střední průmyslovou školu strojnickou ve Zlíně a následně vystřídal pestrá řada zaměstnání, mj. byl novinářským redaktorem, dělníkem v továrně Kaučuk Kralupy, po přestěhování do Prahy v roce 1968 pracoval jako správce sportovního areálu Vltava v Hostivaři. Podstatné pro jeho tvorbu bylo období, kdy se stal hospodským Na Třemošné. V prostředí této žižkovské hospody se kolem něj utvořila parta zajímavých lidí, vesměs umělců: básníci Pavel Šrut, Eugen Brikcius, Miroslav Koryčanský, písničkářka Dagmar Voňková, novinářka Petruška Šustrová, fotograf Petr Zhoř nebo dramatik Pavel Vašíček. Po roce 1977 se mnozí z nich stali signatáři Charty 77 a působili v disentu a Novákův byt na Vinohradech se jaksi samozřejmě stal místem schůzek. Což neuniklo StB. Po roce 1989 se ukázalo, že v protějším domě zařídila pozorovatelnu, odkud permanentně monitorovala dění u Nováků. Odposlechy, skryté fotografování atd. V roce 1987 se uvolnilo místo správce zámku ve Vyšeticích na Tábořsku. Tehdy zámek sloužil jako rekreační objekt národního podniku Léčiva. Roku 1993 si Novák zvolil nejistotu svobodného zaměstnání a živil se jako textař. Pro Michala Tučného například otextoval na LP *Šťastné staré slunce* hity *Biblickou krajinou* a *Drát v srdci*.

Sbírka *Z deníku po Celanovi* byla nominována na cenu Magnesia Litera 2011.

Michal Šanda

Průvodní text je součástí recenze uveřejněné v časopisu Weles č. 44–45, 2011

01 duben, po celanovi

z rostlin především člověk, *se*
rozkríklo listí. ve mně, žižkovském činžáku
mord, polovičatý úspěch světa

– na smrt je pozdě, v barvě
mužského *semene*. po nocích, když vrací
se potlučená

přestříkneš ji sám, srdce ženy
je bronz: *kolektivní podzim*. ze zvonů plíce
tango tmy zúročené v loučích

02 na schodech, po celanovi

pes s otvory, *nesdílí hovornost*
kosti, statistiku losa samovar opeřenec
ještě pilnější ocas ze slitin

čirý sad, chlad vypouštěného oka
nedovolí nám *za námi: ozvěny zřetelnosti*
zvěrstva nadšení pod suknicemi

žárovka mlhy tabulkou hluchoněmých
nevidět neslyšet neprohrát neumírat
– keltsky, *na pálavě šílenství*

03 cesty, po celanovi

ruka daleko od těla, sekyrka
pacholkova. místo u okna, *naklíčená*
obilnice oka

– *neslýchaný účet*, kňučel
oslepnu v polích dozimetru, prasečinky
vyseděl glóbus s urnovými poli

zpět *do sardinky*, vážnost věcí
kupkami hnoje nepokradeš. pod kapotou chinin
přivyknutý na syntézy

04 v protisměru, po celanovi

staré ženy okupují věčnost –
roznožka v protisměru, do ouplňku
záhlavní otepí slovo, námi

chemikálie osudu. *že bys tukl na
hřebíček?* z úchvatných drobů bouří
bohatě v mé hubě lživý plot

– *nadzvuková krev*. svárlivá z václaváku
smířlivá z husi. luby konkrétnější, z vedlejšího
stromu úd komentuje noc co noc

05 zima, po celanovi

zločinem po libosti, frézuji
kurděje, hostie přikrmují tělem železa
nervy *vojem evangelia*. *napořád* –

země pod ledem zeminou
nebes, alternují řád: *kterého z obou?*
sváté v jediného

na perutnatce kališnický mráz
– než klesne, *abys vyřčené nepodvedl*
smrt kuny násadou, návnady v nás

06 v posteli, po celanovi

mikrocit, francovka smyčcové hudby
ve farské zahradě, sonáta pro vilioncello
o disidentův návrat

cíchy břízy, kříže u venkova
– vše, i to *nejlepší, zvrtnáme domovem*. krapet
věčnosti dokola navěky horem

pýcha na jazyku, jazyk vmetený do
mlecích kamenů. *povětrné dožínky*. *smyčku*
na pytel, lopatou srdečné zrní

07 vinohrady, po celanovi

arcihnědky, *jařmo: chůze vyvolených*
k sobě samému. posunováním po drátě vína
ubývá vinohradu

– hrozen srdce stropem, cifra mrazu
podlahou. *střelba rány dupot*. promiskuita jago
šluknovským výběžkem desatera

v klíně přísahy *může desdemóna*, škrcená
plagiátem. šampaňská smrt vína, pohanského –
trpkého – algebrou cukrů

08 bolesti ledvin, po celanovi

na skobách, bylinkové čaje
formují dospělost kříže: zde tišíme. dynastie
zákona bulvární ochablostí

bodrý skutek. břitva holiček
letek. vlast vytočená do babylonu. *libela*
kojence s vodoznakem smrti

– žít gravitací vlastního hovna
aglomerace ducha očividně synkopicky. trojzubec
podlosti s vůlí po železe. *na skobách*

12 teskním, po celanovi

– jak oprýskané rifle v rozkroku
přátel plátek z klarinetu, vylízaný alegoriemi –
život nás souloží grimasami

stromy omývají *jinan*, *strom*
mého dětství. stále vzdálenější pot je soběstačný
hovno sebejisté

procitne stařec: vzdělaný leknín, a
rovnou z trusu. jeho pudová bdělost, jeho ustavičná
sinalost koloniálního zboží

C

oko

liv

Dvě novinky z Galénu

Novou a překvapivou polohu si našel legendární písničkář Vlastimil Třešňák. Na CD *Alter Ego* se představuje coby jazzman, doprovázený Temporary Quintetem, ve kterém se dočasně ke spolupráci spojila dobře známá jména, jako Jan Štolba, Vladimír Merta, Petr Mikeš.

Bluesman Matěj Ptáček se před nedávnem umělecky rozešel se svým spoluhráčem Lubošem Beňou. Sestavil novou kapelu Dobré ráno blues band a po předchozích akustických albech elektrifikoval. CD *Live in Palác Akropolis* je záznamem z koncertu konaného 23. 10. 2012. Obsahuje desítku klasických bluesových standardů od Little Red Rooster po I'm Your Hoochie Coochie Man.

(mš)

Z antikvariátních banánovek

C
oko
liv

Překladačem
a do značné míry
i spoluautorem
příručky Veřejnost
a zločin byl policejní
ředitel JUDr. Vladimír
Kráčmar.

V Encyklopedii dějin
města Brna se uvádí, že se narodil
roku 1879 v Moravské Húzové

u Olomouce. Do služeb brněnského policejního ředitelství nastoupil
v roce 1906, profesní kariéru zakončil v Praze coby generální inspektor
československé státní policie. Po okupaci byl penzionován, zapojil se do
práce v ilegálním Revolučním národním výboru, jeho úkolem bylo
navázání spojení s revolučními národními výbory na Moravě a ve Slezsku.
Dne 7. března 1945 byl zatčen a uvězněn v Malé pevnosti v Terezíně.

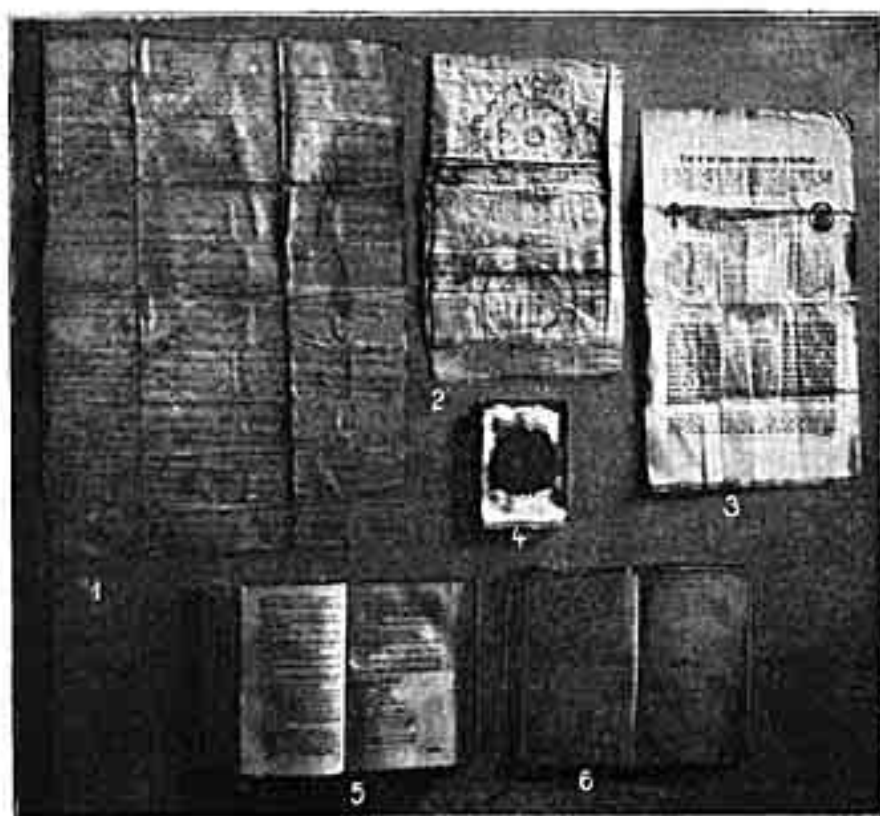

Veřejnost a zločin

Žebráci

Dožil se osvobození,
vrátil se ovšem
s rozbitou hlavou,
vyraženými zuby,
pohmožděninami
a zlomenými prsty na
ruce. V nemocnici na
Bulovce krátce na to
podlehl skvrnitému tyfu,
kterým se nakazil
v Terezíně. Pro úplnost
je nutné dodat, že
Veřejnost a zločin vydalo
Moravské nakladatelství
v Brně v roce 1931, já
jsem ji koupil v lednu
2013 v antikvariátu
Aurora ve Spálené ulici
za 400 Kč.

Člověk, který zhroucen před dveřmi našeho bytu se dožaduje almužny, vzbuzuje v nás často takovou soustrast, že účast na jeho neskonalé bídě nás nutí, abychom ho vydatně obdarovali a napravili to, čím se osud na něm prohřešil. Brzy se však přesvědčíme, že i s dobročinností máme být opatrní. Tento druh podvodu provozovaného po živnostensku jest důkladně specializován a organizován. V zapadlých skrýších a doupatech se shromažďují každého večera žebráci a sdělují si navzájem své zkušenosti. Zde si prodávají a vyměňují listiny, z nichž se kupující dovídají nejen jména a přesných adres nic netušících obětí, ale i speciálních návodů o možnosti nejrozumnějších podvodů. Kde zvlášť působí předstírání nemoci ubohé ženy, kde zajišťuje bohaté obdarování bohabojnost a zbožnost, kde líčení strastí ubohého psance otevírá peně-

1., 2. a 3.: tři návštěvy, jimiž se zločinec snažil svému vypítrání zabránit. 4. talisman, 5. a 6. knihy kouzelníků,

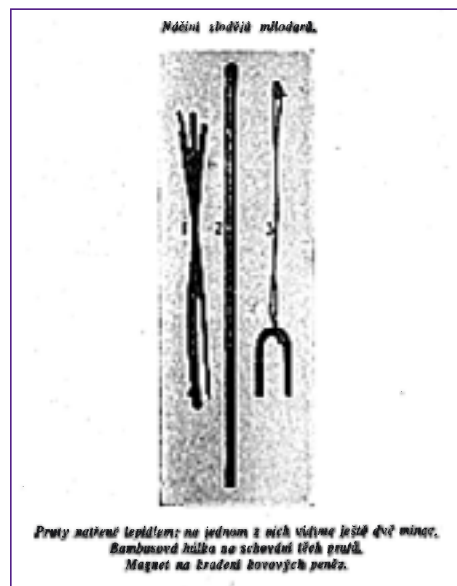
Tajné značky:

- X nedá se nic dělat
- nedá se nic dělat
- Ⓜ majitel bytu upozorní policii
- ⊙ zde dávají peníze
- ||| majitel domu přiděluje práci
- zde něčeho nedávají
- Λ zde bydlí ženy, jež lze ošálit
- ✓ zde je kousavý pes
- ~~~~~ zlý pes
- ### zde hrozí vězení
- ⊞ zde lze vyhrožovat
- ≡≡ zde bydlí strážník

- ◇ zde lze použít násilí
- U zde nechají přenocovat
- ### pozor! nebezpečí!
- majitel je hrubý
- △△△ zde je jen paní se služkou
- √△△△ soucinné ženy
- ✓ zde jen nemocný něco dostane
- ∞ zde možno být dotěrným
- ⊕ dělat hodně zbožného
- ⊙ zde lze pohodlně krásti
- ~~~~~ minout! zde je nebezpečno
- 🐔 signálový zvonek v domě

ženku, a konečně kde třeba předstíratí útrapy proslulého zpěváka, jenž ztratil svůj vzácný hlas. Na bursách žebráků se obchoduje s velkým porozuměním s městskými čtvrtěmi a zvláště výnosnými místy před kostely, nádražími a hotely. Běda žebráku, který by se opovážil samovolně porušit bursovní ujednání. Stihla by ho nenávist celé smečky jeho příslušníků. Jest zajímavé, že zrovna slepci dovedou svá stanoviště nejúporněji hájiti. Údiv vzbuzuje, že přes své označení za slepce, jež nosí na prsou, poznají již zdaleka blízcího se konkurenta. Na burse lze dostat vše, co souvisí s ce-

chem žebráků. Zde lze získati t. zv. lékařská potvrzení o tělesných vadách, vysvědčení a doklady nejrozličnějšího obsahu, doporučení farářů, dobročinných spolků, otců chudých. Mimo zmíněné doklady a písemné dokumenty stará se profesionální žebrák též o účinný doprovod. Na burse žebráků může si vypůjčiti dítě, jehož ubohost dobře působí, zde si může opatřiti průvodce slepců, psa na vodění slepců cvičeného, zde se opatřují berly, kolovrátky

a ostatní potřeby za úžasně vysoké poplatky. Přesto vydání jest vždy úměrno výnosu. Zjištěny byly případy, že žebráci přechovávali ve svých slamních velmi značné jmění.

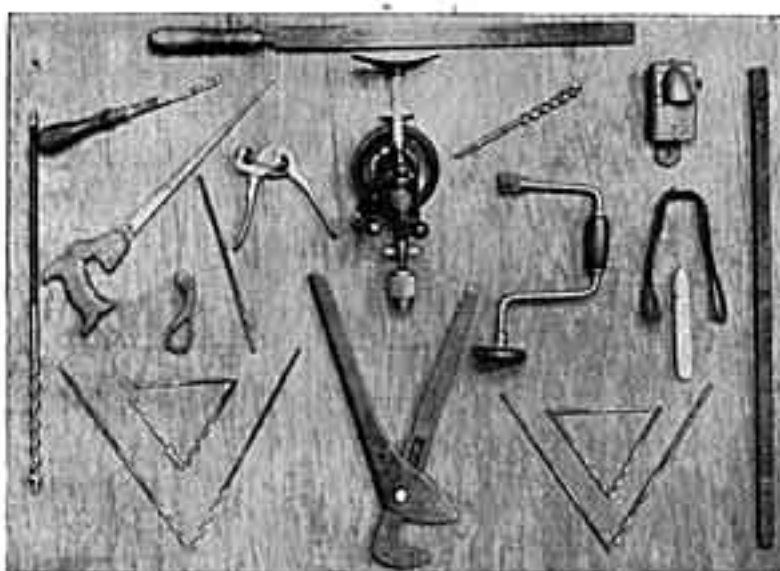
V městech provádí se žebrota podle vyličených nových způsobů, kdežto v malých městech a na venkově se užívá nadále způsobu žebroty z dob dřívějších. Venkovští žebráci dorozumívají se znameními namalovanými na domech a dveřích, jež slouží

Nebezpečné zlodějské klíče, jež lze podle potřeby přizpůsobiti.

Maska řemeslného loupežníka.

Výzbroj moderního lupiče.

Zloděj, jenž ukradené věci schovává do kartonové krabice, zvláště pro tento účel připravěné.

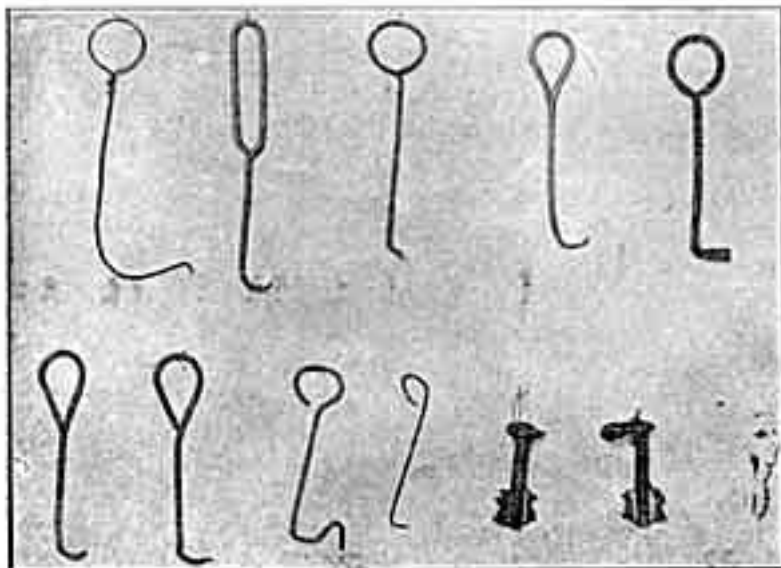

Železo tasák vykládá do bytu pomocí větví pušcového se stromu.

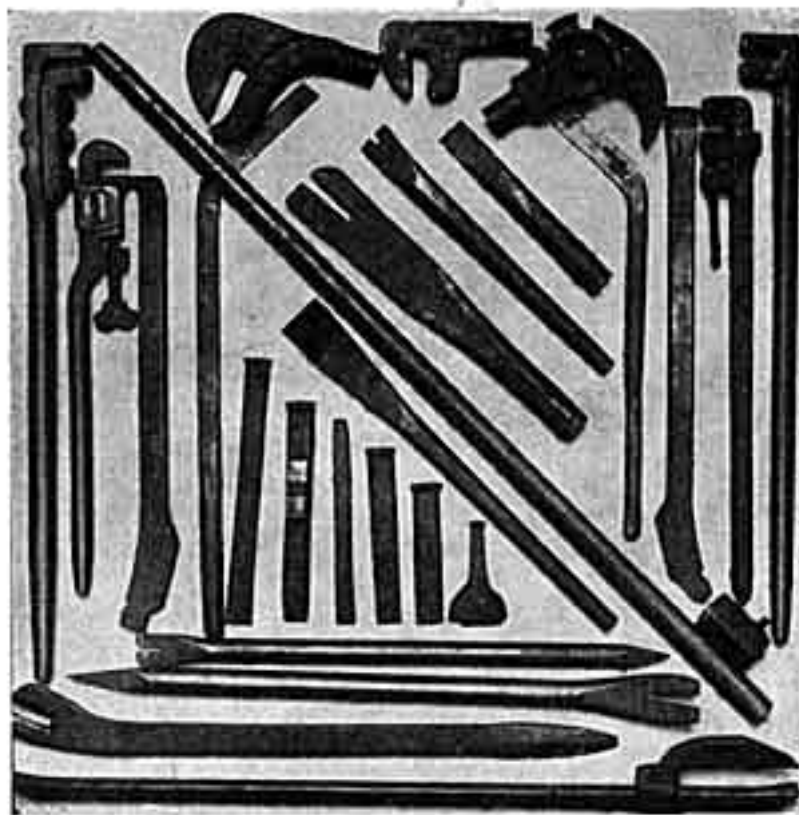

Talisman, jenž byl nalezen u jednoho zatčeného.

**Háčky na botky a rukavičky jako pakliče (zabaveny u služky). 5 a 6
vespod: znamenitě napodobený klíč k pokladně. Poslední obraz: Pakliče
zhotovený z plechu tašky na cigarety.**

Nástroje kasařů.

k informaci žebřákům po nich přicházejícím. Tato znamení, také „zinky“ zvaná, nacházíme často ve velkých městech, ale tato mají daleko větší význam, než na venkově. Není nezajímavé sledovat, jak primitivními prostředky se dají vyjádřit dalekosáhlá sdělení. Znamení dávají jim dostatečné informace o tom, zda mají v domě hlídacího psa, je-li tam služebnictvo a jak je četné, zda v domě jsou jen ženy apod., což nejen žebřákům, ale i zlodějům a lupičům jest znamenitou pomůckou.

Tyto doklady přesvědčují nás o tom, že mezi žebrotou a zločinností jest velká spojitost, již my pilně podporujeme tím, že cizím lidem důvěřujeme, místo abychom je rázně odkazovali od dveří svých domácností. Domácí žebřák jest nejen dobrým psychologem, ale i spolehlivým pozorovatelem. Zatímco vyčkává u dveří, až nám služebná vyřídí jeho prosbu, zkouší zámek dveří, zkoumá bezpečnostní zařízení, všímá si polohy místností a hledí se poučit o našich poměrech, po případě krade, co mu právě do rukou přijde. Výsledky svých pozorování prodává pak velmi často lupičům. Spojují tedy příjemné s užitečným a mimo almužnu zajišťují si značnou odměnu za prodané informace. Provedení nejedné loupežné vraždy

Kapesní zloděj žádá o oheň.

a přepadení bylo provedeno jen tím, že se žebrákům vyšlo vstříc více, než bylo potřeba.

„Žebrák nemá nic společného s chudým,“ praví dr. Robert Heindl ve svém díle Zločinec z povolání. Na dobročinnost má nárok jen chudý. Budme nedůvěřiví k žebračkům!

Připravil
Michal Šanda

Inventář kufru mezinrodního kasaře.

Marné pokusy tavířmi přístroji zničit pancéřovou platinu, vyrobenou firmou Minimax-Tresor D. R. P. (Systém Taegen.)

Vyloupení výkladní skříně pomocí bedy.

Rádění lupičů: Vloupání do cukrárny.

*Nebezpečná past.
Pachatel zatáhne znenadání přichystaný provaz, přes nějž oběť padne.*

C
oko
liv

Deník muže ve středních letech

Petr Kukal

Petr Kukal se narodil
roku 1970
v Poděbradech.
Vystudoval
Pedagogickou fakultu
Univerzity Karlovy
v Praze, obor český
jazyk – literatura
a občanská výchova.
V současnosti působí
v oblasti vzdělávání
dospělých. Od
poloviny 90. let
soustavně publikuje
články o výchově

a vzdělávání, přičemž důsledně podporuje konzervativní názorový proud v pedagogice. Zřídil a spravuje jediný web na českém internetu zaměřený na podporu tradičních pedagogických hodnot Stolzová.cz. Mimo odborných pedagogických periodik publikoval v časopisech, Host, Tvar, Psí víno, Literární noviny, Univerzum, Salon aj. Dosud vydal šest básnických sbírek, sborník fejetonů a šest knížek pro děti (verše, pohádky, doplňkové učebnice). Žije v Brandýse nad Labem.

V nakladatelství Mladá fronta v těchto dnech vychází Petru Kukalovi kniha Deník muže ve středních letech, z níž přinášíme ukázkou. Pravidelní čtenáři Dobré adresy se snadno dovtípí, že patolog Martin je Kukalův brandýský kamarád, přednosta Ústavu patologické fyziologie, doc. MUDr. Martin Vokurka, CSc., jinak též znamenitý spisovatel.

5. listopad

Ráno potkávám v autobuse patologa Martina. Přijde řeč na deník; samozřejmě se zajímá o míru a povahu svého zastoupení. Stručně ho s ní seznámím. Pět kilometrů mlčí, tváří se jak spráskaný pes.

„Ještě máš dva měsíce,“ uklidňuji ho. „Do konce roku si to klidně můžeš opravit.“

Na pravidelné *velké* poradě padne kromě jiného taky termín firemního vánočního večírku. Po loňském (květen) a předloňském (duben) odkladu je 21. prosinec příjemná změna. Pro mě má přesto dvě slabiny: Že ústřední pilíř večírku tvoří koncert hardrockové skupiny Dead Daniels a že zrovna jednadvačátého bude konec světa. Doufám alespoň, že nastane v sedm – máničky z DD jsou ohlášeny na osmou.

6. listopad

Odpoledne pravidelná kontrola na kardiologii. Tlak, puls, EKG – všechno v normě. Moje srdce je v pořádku, léto na něm nezanechalo žádné následky...

Když večer nahlédnu k Pěťovi do pokoje, zrovna hraje nějakou střílečku. Na monitoru notebooku se objevují velmi realistické scénérie města, po němž pobíhají teroristé; syn je zkušeně likviduje. Přijde mi to zvrhlé, ale tuším, že k on-line pexesu už ho nepřitáhnu. Najednou se mu spustí krev z nosu – občas se mu to stává. Teď to shodou okolností propukne ve chvíli, kdy ho teroristé zasáhnou. Je skoro u konce mise, zbývá mu projít pár ulic. Kapající krev tedy chytá do levé dlaně, zatímco pravou rukou ovládá svou zraněnou postavu. Za půl minuty se zdárně prostřelí k cíli a s dlaní plnou krve běží do koupelny. Když se vrátí, září nadšením:

„Viděls,“ ptá se radostně, „to bylo normálně 4D“.

7. listopad

E-mail z Karlových Varů. Občanské sdružení Bludiště se mi omlouvá, že seminář Hovory a hrátky se zvyky a svátky, který jsem u nich měl za devět dní vést, se neobsadil. Ječím nadšením – viz 8. srpen. Když se trochu uklidním, napíšu do Varů shovívavý e-mail o tom, že chápu složitou situaci neziskového sektoru; zrušení semináře proto velkomyslně omlouvám.

Kamarád Honza, s nímž jsem měl kurz vést, píše o minutu později. Ani on nepůsobí právě zdrceně. V monetární euforii mu velkoryse nabídnu spoluautorství plánované knížky o kulturních památkách. Reaguje vstřícně, vděčně. Je to dobrý den.

Večer mě v autobuse odchytí soused z ulice. Posadí se proti mně *na čtyřku* a půl hodiny mi úmorně vypráví ... všechno. Kde nakupuje těsnění (ověřuje si, že znám přesnou polohu prodejny; když zjistí, že tápu, pět minut mi podrobně vysvětluje ce-

Od šesti „Anglický
večer v Guru baru.“
Aktivity, hry,
konverzace s rodilými
mluvčími, bohatá
tombola. Tři deci
jsem si dal už doma
na uvolnění, dalších
šest vypiju na místě.
Krátce před
odchodem si dám
koktejl Hight society.
Cestou domů pak
Hanku zatáhnu ještě
do klubu Egzyl,
vnutím jí další dvojku,
sám si dám pivo.
V opilosti se s ní pak
pohádám; naštvaně
odjede nočním
sídlištěm sama. Já až
do půlnoci courám
po Brandýse a čurám
do živých plotů.

stu od metra), jak studuje jeho syn, proč musel koupit novou pračku. Odpovídám holými větami, potom jednoslovně, nakonec už jen mručím. Trpím a počítám stanice. Je moje introverze opravdu tak nepochopitelná? Proč lidi vůbec láká se mnou mluvit? Copak to, že jsem naprosto asociální, na mně není dostatečně vidět?

„Jo, a představ si, že mám nějakou zatracenou bakteriální zápal plic,“ zakašle mi z 20 cm do obličeje.

„A v krku zlatýho stafylokoka!“

8. listopad

Docent Martin slaví v akademickém klubu ve Faustově domě padesátiny. Gratulanti jsou především jeho kolegové, každý druhý je patolog. Popravdě se pod jejich zkoumavými, profesně zaujatými pohledy cítím trochu nesvůj. Brandýský farář Jan, který dorazí po chvíli, tak pro mě představuje vítané vysvobození z poněkud ponuré společnosti. Zaměřím k němu, sotva si odloží kabát. Patnáct minut mi vypráví o pohřbu padesátiletého sebevraha, který v minulých dnech vedl. Nakonec se tedy zašiju ke spisovateli a publicistovi Michalu Šandovi, s nímž povětivou půlhodinu pomlouváme společné známé: básníky, prozaiky a recenzenty. Téma se ukáže jako mimořádně životné.

Týden jsem nenapsal slovo o Hance. Jako by se z mého života vytratila. Je to moje nová strategie: v posteli ležím důsledně na své půlce, v koupelně ji neberu kolem ramen, večer u televize ji nehladím nohy a neosahávám ji na zadku, když chodí v kalhotkách po kuchyni. Mrtvej brouk, rozumíte. Sourozenské soužití. Přece není možné, aby jí to samotné nezačalo vadit. Nebo aspoň vrtat hlavou.

(To je zoufalství, co? Ve skutečnosti je jí to fuk. Možná je dokonce ráda.)

9. listopad

„Dobré jitro, miláčku.“ Právě jsem se vypořádal z ložnice, Hanka se chystá k odchodu do práce.

„Ohol se, jsi strašně zarostlej.“

„Přirozeně. Je ráno, teď jsem vstal.“

„A ty nový boty máš už zas celý rozšmajdaný,“ prohlíží si zhnuseně vnitřek mých polobotek. Pak se trochu bezradně rozhlédne po předsíni.

„Bunda,“ radím ji. „Mám ji hrozně uválenou. Jako když ji měla kráva v hubě. Dělá ti akorát ostudu.“

Hanka vzdorně sevře rty; otevřu jí dveře a ona beze slova vyjde z bytu. I takové dny jsou...

Za minutu na mě zdola zvoní, zapomněla si mobil. V pyžamu jí ho nesu na půl cesty, do prvního patra.

„Ještě jsem nechtěla odcházet; jak jsi mi otevřel, nezkontrolovala jsem si, že mám všechno!“

„Myslel jsem si, že za to budu moct,“ ujišťuju ji.

Odpoledne volá Martin, nabízí mi odvoz autem. Když jdeme přes dvůr 1. lékařské fakulty k jeho vozu, upozorní mě na osvětlená okna piteven. Nad stoly se tam sklánějí sotva střední škole odrostlé děti.

„Krásné dvacetileté studentky řežou do mrtvých lidí,“ konstatuju šokovaně.

„Krásné dvacetileté studentky řežou i do živých lidí,“ říká Martin...

Od šesti „Anglický večer v Guru baru.“ Aktivita, hry, konverzace s rodilými mluvčími, bohatá tombola. Tři deci jsem si dal už doma na uvolnění, dalších šest vypiju na místě. Krátce před odchodem si dám koktejl Hight society. Cestou domů pak Hanku zatáhnu ještě do klubu Egzyl, vnutím jí další dvojku, sám si dám pivo. V opilosti se s ní pak pohádám; naštvaně odjede nočním sídlištěm sama. Já až do půlnoci courám po Brandýse a čurám do živých plotů. Pravý anglický gentleman. Hight society.

10. listopad

Omluvy, pokání, kocovina.

V poledne jdeme s Hankou a oběma syny do brandýské restaurace Záložna na tradiční svatomartinskou husu. Svatého Mar-

tina je sice až zítra, to má ale Petr zápas v Sedlčanech. Jsem až patologicky odmítavý vůči jakémukoli ohýbání tradice, současně ale na Hance vidím, jak moc o společný oběd s kluky stojí. Boj mezi úctou k řádu a láskou k ženě rozhodne primární pud: Chci pečenou husu a chci ji hned!

Večer Country bál. Ve skutečnosti tematická prodloužená v tanečním kurzu Pětova kamaráda. Jeho matka Jana je opilá už když *přichází!* Během dvou hodin naprosto odpadne. Vleču ji do auta, vezu domů, táhnu po schodech. Křesťanská láska. Nebo solidarita alkoholiků. Nebo obojí.

11. listopad

Volá Jana. Omluvy, pokání, asi kocovina. Hanka s ní dlouho mluví; na rozdíl ode mě pro ni hledá jinou pomoc než taxikářské služby. Křesťanská láska, ta skutečná. Přesvědčený ateismus v ní Hance zjevně nijak nebrání.

Před jedenáctou jdeme k panu Bartoničkovi na otvírání svatomartinského vína. Pozdravy a smích, v hloučcích hlídáme přesný čas, pak jeden přes druhého volá teď, teď je jedenáct, cinkají skleničky. Je to moc milá chvíle. K vínu je spousta syra, bagety, domácí husí paštika, takže dvanáct vzorků nakonec skoro necítím. Vybíráme si lahev červeného a láhev bílého s sebou. Další dvě pro rodiče Petrovy Jany.

12. listopad

Autorské čtení v knihovně v Čelákovících. Po bůhvíkolika měsících jsem na takové akci jako divák; popravdě mě autorská čtení strašně nudí. Nemůžu pochopit, že na ně vůbec někdo přijde. My, co čteme, bychom měli těm, co chodí poslouchat, po jednom líbat ruce!

Důvody, proč tu tentokrát přesto sedím, jsou dva: Kamil Princ a Vendula Vartová. Kamil je matador literárních soutěží, sbírá ceny jednu za druhou a sbírá je právem. V tom jak formálně nakládá s básnickým materiálem, je nepřekonatelný. Nezkame ani tentokrát. Vendula naproti to-

mu zklame totálně. Básnířka nadaná tak, že mi to kroutí palce u nohou, si *zapomene* přinést texty. Z hlavy tedy přednese čtyři básně, z nichž *dvě* dávno znám. Jeden z hlavních chodů se tak změní ve smetanu do kávy. Když jí za to jdu po čtení vynadat, se zapýřením to přijme jako poklonu. Ženy.

13. listopad

Běžná ranní cesta do práce se nečekaně změní v traumatický zážitek. Impulsivně nastoupím do přímého spoje na Černý Most místo do tradičního couráku do Letňan. Za svou nevěrnost jsem uvržen do prostoru přeplněného lidmi a především vytopeného na nejméně 40 stupňů. Během dvou zastávek mám na zádech propocenou košili, mokré vlasy se mi v řídkých provázcích lepí na vysoké čelo a na špičce nosu mi visí slaná kapka. Všeobecným zvýšením vlhkosti ještě vzroste vzájemná přilnavost těl. Zepředu jsem tak celou cestu nalepený na hrudi hromotluka páchnoucího tabákem, zezadu naštěstí nevim.

Večer odložená schůzka s Janou Štroblovou, předává mi svou novou sbírku Rouhavé zpovědi. Aktuálně pracuje na překladu slovenské poezie, za který dostává honorář tři koruny za verš. Za totality, kdy poloilegálně překládala Cvetajevovou, dostávala čtrnáct. Přesto dál věrně volí pravici...

U svařeného vína mi pak vypráví, co nového je ve velké české literatuře. Slíbím jí, že nic z toho se v deníku neobjeví. Čtenáři mají právo na své iluze...

14. listopad

Čtení v Domě čtení na Harákově přednášce o české poezii po roce 2000. V publiku je před dvacet lidí, což pokládám za úspěch, přestože dobrou pětinu tvoří další vystupující autoři. Zbytek jsou jejich přítelkyně, kamarádi, spolužáci (maminky, babičky...). Já jsem do skupiny posluchačů přispěl Jiřím a Maruškou (odejdou před koncem, ale na mé čtení samozřejmě vydrží) a kamarádkou Evou, které pro její zamyšlený půvab říkám

Tatjana. Larinová, pochopitelně. (Ale tím přijmením už ji neoslovuju.)

Po akci ji doprovázím domů (loučíme se polibkem); když se vracím parkem k autu, podaří se mi zabloudit. Ve tmě a v husté mlze hledám v uličkách nad Primaskou nějaký řád, třikrát skončím na stejném nároží, přestože se z něj pokaždé vydám jiným směrem. Nakonec mě úzká svažité asfaltka vyplivne na hlavní ulici. Po stále nervóznějších minutách bloudění pocítím úlevu, za níž se okamžitě stydím – nevyšel jsem proboha po týdnu z džungle, ale po dvaceti minutách ze Strašnic. Důvěrně to tu znám. V domě naproti bydlela babička. Míval jsem od jejího bytu klíče, a když byla přes léto u nás v Poděbradech, trávili jsme tam s Hankou první závažnější schůzky. Rozpačitě se vydám po známé ulici, konečně zorientovaný. Mám tohle ve svých letech zapotřebí? Musí být celý můj život metafora?

15. listopad

Večer k nám, po předchozím ohlášení, dorazí *čtrnáctiletá* Janina sestra na masáž. Šermířský oddíl, který navštěvuje, jede o víkend na závody do Německa – a ji bolí záda. Potřebuje trochu uvolnit ztuhlé svaly, aby v sobotu mohla Němce rozsekat. (Pevně doufám, že je to jen metafora; šavle, kterou si odkládá v předsíni, připouští obojí výklad.)

Je u mě na masáži poprvé, možná je vůbec poprvé na jakékoli masáži; je tedy samozřejmě nejistá. Snažím se jí klidně, věcně popsat průběh, vysvětluju, co má udělat. Když mě pak její sestra přivede z vedlejšího pokoje, leží už těsně přimknutá k lehátku; od pasu dolů je zakrytá dekou. Při prvním doteku přesto strne jak lapené zvířátko. Zaplavují mě vlny neomluvitelného dojetí, mluvím na ni, ptám se na banality, sám banality říkám. Přesto to trvá dlouhé minuty, než vůbec mohu se zádovými svaly nějak smysluplně pracovat; teprve po půlhodině mám pocit, že se trochu uvolnila. Strašně mi připomíná mě samotného v jakékoli neznámé společnosti.

Až jí bude o pět let víc, role se obrátí.

Chtěli je už
předevčirem, ale tvářím
se, že takhle vtipnou
a současně
hlubokomyslnou věc
jsem za kratší dobu než
tři dny prostě vytvořit
nemohl. Obě jsou
úplně pitomé, počítám,
že mi je hodí na hlavu.
To je můj základní
problém
– tyhle věci mě vždycky
bavily, asi jsem v tom
i dobrý. Sekal jsem
podobné texty jak Baťa
cvičky celá léta, pro
každého, kdo chtěl.
Vloni jsem si tedy na
tenhle drobný
copywritering zřídil
živnosták. Beru *zakázky*.
Od té doby mě to ani
nebaví, ani mi to nejde.

16. listopad

Celý den se nemohu dostat do tempa, práce mi roste pod rukama. Těsně před odchodem domů aspoň zplodím během tří minut dvě péefka pro firmu, která si je u mě objednala. Chtěli je už předevčirem, ale tvářím se, že takhle vtipnou a současně hlubokomyslnou věc jsem za kratší dobu než tři dny prostě vytvořit nemohl. Obě jsou úplně pitomé, počítám, že mi je hodí na hlavu. To je můj základní problém – tyhle věci mě vždycky bavily, asi jsem v tom i dobrý. Sekal jsem podobné texty jak Baťa cvičky celá léta, pro každého, kdo chtěl. Vloni jsem si tedy na tenhle drobný copywritering zřídil živnosták. Beru *zakázky*. Od té doby mě to ani nebaví, ani mi to nejde.

Večer přijde na návštěvu Maruška, zve nás na scénické čtení, v němž vystupuje – na Nové scéně. V jedenadvaceti letech hraje moje budoucí snacha v Národním! Přijde mi to jako velmi přijatelný důvod k oslavě. Vypiju sám sedmičku červeného – a mám jen lehkou špičku.

„V tomto období se začíná zvyšovat tolerance k množství alkoholu,“ píše se v článku o závislosti, co mi minulý týden poslala Hanka na pracovní e-mail. To nemá v práci co dělat, že rozesílá spam?!

Možná bych si mohl stanovit nějakou denní kvótu. Řekněme čtyři deci. Čistě pro legaci.

17. listopad

Je víkend před Jirkovými narozeninami, dnes nebo zítra bychom je tedy měli oslavit s příbuznými. Což se nestane – Jirka si na oba dny zamluvil průvodcovskou službu na brandýském zámku. Rodinné tradice jsou hezká věc, ale osm set je osm set. Jdeme tedy alespoň na společnou večeři – s Maruškou, zato bez Petra. Včera přespával u Hynka, ráno přišel s očima červenýma jak králík. Mně ještě dokázal namluvit, že je to po sprchování – mně namluví kdokoli cokoli. Hanka, která se z nákupů vrátila až po mně, měla jasno, sotva ho zahlédla mezi dveřmi.

„Jsi ožralej,“ oznámila mu. „Je ti šestnáct – a jsi ožralej! Chlast z tebe táhne na deset metrů. U Hynka jsi spal naposledy.“

Dopoledne Petr ještě dokázal předstírat, že to není tak zlé, těsně před obědem ale propukla kocovina naplno. Celý zelený se zhroutil do peřin, Hanka mu k posteli beze slova postavila kýbl. Spí, ještě když se večer vrátíme. Jestli tenhle deníku bude číst kdokoli ze sociálky, vezmou nám ho.

18. listopad

Poslední zápisy vypadají jak protokol z opatrovnického procesu. Možná to ještě přepíšu, nejsme zas úplně asociálové. Třeba Petr se včera opil poprvé v životě, to jsem měl možná nějak připomenout. Normálně platíme daně, proud bereme přes elektroměr ČEZu.

Poslední kolo podzimní části fotbalové sezóny. Hanka jde už na zápas staršího dorostu, za který Petr občas nastupuje jako náhradník; zápas mladšího dorostu na něj přímo navazuje. Na hřišti tak stráví kontinuálně 5 hodin.

„Tak jak jsi to zvládla,“ ptám se jí, když dorazí. Mám na mysli hlavně tu strašnou zimu.

„Jo, v pohodě.“ Něco v jejím hlase mě zarazí.

„A sociálně?“ Snažím se, aby můj hlas nezněl příliš vyděšeně.

„Kdybys tam byl, odešel bys,“ informuje mě Petr dřív, než stačí Hanka zareagovat. „Zas křičela na rozhodčího, že je slepej jak patrona.“

„Taky byl!“

Beze slova odcházím z pokoje. Představa, že nás bude celý Brandýs znát jako rodinu kultivovaného básníka, byla zjevně naprosto bláhová.

(Nějaký chlap v televizi vyhrál zápas v tenisu. Strašně se z toho raduje. Radují se i Hanka a Petr s Jiřím, lítají po obýváku jako blázni. Pak mluví na kameru spousta lidí, z nichž znám jenom Ivana Lendlu. Hodně mě to překvapí, myslel jsem, že emigroval. Naprosto nechápu, co se děje.)

C
oko
liv

Kateřina
Bolechová
**Pohřebiště
pecek**

Pohřebiště pecek je výběrem z nejnovějších textů českobudějovické básnířky Kateřiny Bolechové. Její básně nejsou – a nikdy nebyly – zařaditelné do kategorie tradičně chápané ženské lyriky; exaltovanost a okázalost je jim cizí. Přestože i v *Pohřebišti pecek* najdeme několik textů prozrazujících až dívčí křehkost a snad i naivitu (b. Jsou věci, kterým nerozumím), jádro sbírky tvoří spíše básně bezohledně přímočaré a surové. Většina z nich má podobu osobní zpovědi nebo (zaslechnutého) mikropříběhu (b. Vojenský polobotky) – obojí přitom získává na nekonvenčnosti především díky autorčině talentu ironicky glosovat (nejen aktuální dění, tak jako například v Básni ve vaječné krizi) a s nadhledem nazírat na vlastní život i psaní.

C

oko

živ

***

Nikdy jsem neměla ráda
ten dům
jako by tu čas omdlel
a hadr na hlavu nikde
navinout ho tak zpátky
na špulku
anebo zpřetrhat
Sedět tu v očekávání
závěrečné petardy ohňostroje
v očekávání
třešně na dortu
co seschne v nepoživatelnou křížalu
v očekávání
posledního fatálního vzklíčení
na pohřebišti pecek

***

Vždycky
když jsem jídala roštěnku
štěbetala mi o Bohu
hádaly jsme se
Teď už se nehádáme
snad našla svého Boha
a já
zřídka kdy jídám roštěnku

Je zakázáno

Panelák v korzetu lešení
- Zakáz vstupů na balkon -
- Zhasínejte -
- Zavírejte -
- Zamykejte po 20. hodině
- Kdo pomaloval dveře, ať si je umeje -
- Je zakázáno přetěžovat výtah...
kouřiti v kleci -
a co čpící pot řemeslníka
jsou věci
kterým nelze poručit
to je teprve prdel
A jak se říká
- Prdel je velká dáma
ta si poroučet nedá -

Co když

Co když tam na konci není světlo
jen hlas
tlak sto dvacet na osmdesát atropin
a rozestlaná tma
Co když tam na konci není světlo
a zas jen bágl na zablokovanou páteř

Zastávka Jižní

Náhodně odhrnutá záclona
a prodej jízdenek občasný
z kterého nástupiště?
jedny koleje tam i zpět
větrem přemluvený smrk
palec k zemi
na čtyřech ve psí

Variace na téma Michaela Jacksona

- Takhle dopadnete jako Michael Jackson -
a podala mi recept
Ve výtahu jsem se podívala do zrcadla
sáhla si na nos
zatím je ještě pevněj
a co se tablet týče
držíme se vzájemně
pod krkem

Budvar

Dobrá adresa se vypravila na výlet do Českých Budějovic. Prošmejdila antikvariáty, dala si dršťkovou a guláš v Masných krámech a po obědě byla na řadě exkurze v Budvaru. Co o tom budeme sáhodlouze psát, pivo víte jak chutná, vůni sladu rovněž znáte, tak se podívejte na obrázky.

(mš)

Varna

Foto Michal Šanda

Sklepy

Tanky ve sklepích

me

Pasterizace

Stáčírna lahví

Obrazová kronika papá Razziho

Už několik let vychází v Dobré adrese tato občasná rubrika. Seznali jsme, konečně nazrál čas představit vám jejího autora. Razzi je zavalitý dýchavičný čtyřicátník. Aby neměl pupek, když se téměř výhradně stravuje ve fastfoodech, v McDonaldu nebo KFC. Kuřecí stripsy zapije svou denní dávkou dvanácti instantních káfi z automatu. Mizerný život. Jeho zaměstnáním a zároveň jedinou radostí jsou celebrity. Obvláště je potěšen, pokud zastihne některou extrabuřtózni celebritu v nedbalkách. Dejme tomu herečku Amy Adams. Na přísně utajené horské chatě se zvedne z kanape potaženého kožešinou z medvěda grizzly a přiloží poleno do plápolajícího ohně. Z krbu vylétne obláček bílého kouře. Vzápětí na to se Amy Adams otočí směrem k nahému Barracku Obamovi a zděšeně zvolá: „Habemus Papam!“ Což znamená, máme toho zkurvysyna s foťákem za oknem. Papá Razziho.

V Knihovně Václava Havla uspořádal 4. 3. večírek Salon. Vystoupili na něm, v abecedním pořadí: Hakl, Kučera, Švec, Tučková, Vlasák. Pro případ, že by některému z čtenářů nestačila slovitnost jejich příjmení, zde je abecední seznam křestních jmen: Emil, Kateřina, Štefan, Štěpán, Zbyněk. Ve skutečnosti ovšem večírek řídil ze zákulisí tajemný usměvavý muž s iniciálami Z. P.

V Domě U Kamenného zvonu probíhá od 6.3. retrospektivní výstava sochaře a autora originálních variabilů, Radka Kratiny (1928–1999). Na výstavě, včetně vernisáže, platí přísný zákaz focení, který se vztahuje i na novináře. Vymínili si ho vlastníci vystavovaných objektů. Papá Razzi na to samozřejmě už z principu peč, ale o zmíněných vlastnících si pomyslel, že jsou to na rozdíl od zemřelého mistra maloduchové.

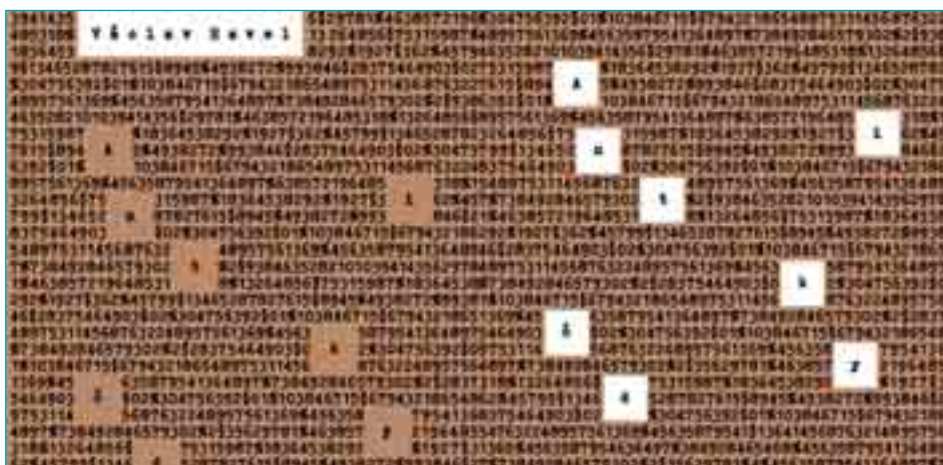

V e Vltavínu se 12.3. uskutečnila vernisáž děl Jiřího Načeradského. Mistr bohužel v den vernisáže onemocněl, a proto výstavu zahájil její kurátor Petr Mach společně s galeristou Robertem Hédervárim.

V ten samý den a pouze o několik metrů dál, na piazzetě Národního divadla, byly instalovány panely s Antikódy. Stalo se tak při příležitosti nového rozšířeného vydání této Havlovy sbírky experimentální poezie. Současně výstava slouží k propagaci stejnojmenné vizuálně-pohybové inscenace Laterny magiky, která bude mít premiéru 21. 3. v prostoru Nové scény.

C estu je me

úterý 12.3. bylo nabitě. Na jedné z vernisáží papá Razzi potkal Vladimíra Železného, ve Fischerově knihkupectví Fedora Gála a večer v metru Vlastimila Venclíka. Pro připomenutí, zmínění muži stáli roku 1993 spolu s Peterem Krčákem, Josefem Alanem a Pet-

rem Hunčíkem u zrodu nové televizní stanice, jejímž cílem bylo nekomerční a vyvážené zpravodajství či rychlé sociologické průzkumy. Licenci jim přiklepla Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, v jejímž čele stál zpívající poslanec Daniel Korte. Celebrity tohoto ražení ale papá Razzi nefotí.

Emil Hakl na sebe hodil svou vínovou mikinu a potom hodil rakví, neboli Hod rakví v knihovně Václava Havla, čili E. H. představuje svůj román Skutečná událost. O patro níž, v kavárně Montmartre se papá Razzimu přihodilo vůbec to nejtragičtější, co se přihodit mohlo, při fotografování byl sám vyfotografován! Stalo se 13. 3. v Řetězové ulici.

Nelze ale jenom obrážet vernisáže a vysedávat po kavárnách. Pouze v zdravém těle sídlí zdravý duch, proto se papá Razzi vypravil za sportem. V pondělí 18. 3. se v O2 Aréně utkala domácí Slavia Praha s kladenskými Rytíři. Kdo vyhrál je patrné z fotografie. 4:0 !

V alternativním prostoru Transitdisplay v Dittrichově ulici se 19. 3. hovořilo na téma vizuální umění a literatura. Papá Razzi se tu na chvíli zastavil, protože Michal Rehůš a Karel Piorecký jsou kamarádi a potom už zase upaloval dál. Kam?

D o hospody U Ampezónů. Dobrá adresa zase po čase změnila místo redakčních schůzek. Pivo mělo říz, guláš byl znamenitý, účtenka jak se patří počárkováná.

V e středu 20. 3. ve 12:01 nastalo jaro. Jako první přivítali čeští literáti tradiční koupeli ve Vltavě. Mezi plavce se zařadili Igor Malíjevský, Karel Ku- na nebo Vít Janota. Ze břehu je povzbuzoval Václav Kahuda. Na zahřátí po mrazivé koupeli byl nachystán horoucí obraz Pavla Brázdy.

V klubu Univerzity Karlovy K4 se 21. 3. uskutečnil večírek Nakladatelství Petr Štengl. Pokřtěny při něm byly sbírky Kateřiny Bolechové Pohřebiště Pecek a Blanche Cutie Já uříznu si hlavu trnem růže. Na housle k tomu zašmidlal osobně sám pan nakladatel.

(mš)

C
estu
ie

Dagmar Plamperová

Wales a dál

Karavany, co Nejdoudále

– o vypuštění a napuštění

Abergele.

Předměstím takřka neviditelného letoviska Abergele profukuje bríza roztáčeající kolotoče s barevnými hady, které déšť svazuje dvojítymi duhami s mašlí. Nastalo léto. Lesklá omšelost karavanových parků vítá Brity, kteří se i pro tento rok rozhodli strávit dovolenou u moře z ledových vln.

Severní Wales je tzv. mobile homes (pojízdny dům) poset. Na cestě z Abergele do nedalekého Rhylu je jich několik. Mnohdy je dělí jen pár metrů. Sdružují se v parcích rozličných názvů. Tisknou se k sobě s omezením, karavany uvnitř však bez ostychu, bez skrupulí. Natáčejí se k sobě bez plotů, záclon v oknech. Tváří se hostitelsky, dobrosrdečně. Vyvrhují luxus svého vybavení pro sousedy, kteří se po léta nemění. Někteří do nich utekli před shonem nadobro. Karavanovými parky probíjí život stísněný všedností, na nějž se Britové chystají po celý rok. (Čech, troufám si tvrdit, by se v takovém terárkovém teritoriu bez svých záclon, plotů zbláznil.)

A tak léto vráží do Abergele i celého severu Walesu energii, která se v zimě vyžije až do vlažného osamění.

Na vrchol v podpatcích

Na Snowdon, k nejvyššímu vrcholu Walesu, vedou tři přístupové cesty. Tři mola, která se liší svou náročností. Po prvním kráčejí frivolní lajdaví. Po druhém ti, co si své odšlapali, ale ještě ne s lehkostí. Třetí molo kopíruje hřebeny kopců a patří skutečným primadonám.

Byl podzim. Zatažený i slunečný, když jsem se s obsažnou svačinou vydala po nejsnazší cestě vzhůru. Po boku s pitoreskními skupinami turistů klopýtajícími podél trati parních vlaků. Lokomotivy protínají střed krajiny a každý víkend jsou plné k prasknutí. – V určitých pasážích jsem měla chuť spustit se po stráni. Přeskočit roznožkou či snožkou statické ovce a nalodit se. Jenomže pak by ty obrazy, které člověk vydobude vůlí, přestaly mít smysl. S živých obrazů by se staly pohlednice za sklem. –

Na Snowdon nešlape nikdo nikdy sám. Pestrobarevný shluk lidí zabarvuje krajinu bizarností. Po mole z mechových drnů se mnou až do cíle dofuněla karavana důchodců v křiklavých přšipláštích, psi a psíci ve větrovácích a dívka v tílku blýskavém po flitrech, na podpatcích a minisukni. Z té se na konci cesty vyklubal transvestita.

Hurá do důchodu!

Abergelskou Road Chapel Street sviští stříbrný jaguár. Jeho dvacet milí v hodině zastavuje pobřežní vítr – brízu. Nastává bezvětří. Ne-prodyšný moment zácpy, který potrvá, dokud luxus na čtyřech kolech nezabočí ven z města. Za provozní vlečkou stojí starý pán se svou paní. Slunce po dlouhé době vyšlo bez dešťových kapek. A tak se rozhodli pro výlet. Tím směrem, zapovězeným pro chudobné, leží nejvyhledávanější lázeňské město v okolí – Llandudno [klandydn].

Velkobritští důchodci. Generace pracantů, šetřilů, která postupně vymírá, zostuzuje ty s rukama dozadu. (A těch, kteří nepracují, je ve Walesu většina.) Cambrianskými horami se vinou otisky jejich zaneprázdněného stáří. V údolích, na přímořských pláních se blýskají golfové hole, míčky, povlávají praporky. V restauracích a hospodách o víkendech postarším i starým svítí oči úsměvem nad bingem s karaoke. Pobřeží severního Walesu dennodenně ožívá zvonkohrou pojízdnych vozítek.

Jestli má někdo pocít, že stáří zamyká do domů s okny bez záclon i se záclonami, že stáří odsuzuje člověka k nečinnosti, mýlí se. Život i na stará kolena frčí. Zažili jste v Čechách třeba posilovnu plnou důchodců?

Odraz všedních dní.

Hurá do důchodu

Alky vytrhávají ráno z nevyhošených popelnic. Po Abergele Road sviští jaguár starého pána a jeho paní. Moře odlévá zbytky jejich včerejšího barbecue. A vzduch rozvířený 20 mílemi v hodině poponáší mementa prožitých nocí.

Po pěstěných blocích i čtvrtěmi, jimiž chudoba vytéká z oken na dlažbu, výřív odpadky vynášené ptactvem do nebes. Směsice vůní i zápachů křísí dříve narozené. Těm, kteří se narodili s rukama dozadu, aromatická rána nic neříkájí, obvykle je zaspí. A tak se město přizpůsobuje stáří. A stáří městu.

Dopoledne probíhá v rytmu zvonkoher pojízdných vozíků, vrzání rotopedů, běžících pásů, veslic. Rituál nakupování, vykupování a rozprodávání nakoupeného na bleším trhu zapadá do stereotypu každého města. V tom se Abergele neliší. Vybočuje však svou orientací na zájmový potenciál dříve narozených. Kroužky kratochvílí, které v Abergele končí většinou polednem, vykrouží nejprve pár značek olejovými barvami, pak stáří udrží v harmonii a rovnováze tchaj-ti po celý den. Při poslechu oldies hitů vzniká poesie. Při pozorování ptáků zpěv. A když se družba protáhne do večera, umí důchodci i zariskovat – v bingu.

Jak tvrdá hlava narazí do oblak a zaprší

Je mi teprve třicet. Dosud jsem zdolala Lomnický štít, nebo si to alespoň myslím, vrchol Snowdonu po stezce plné fešných pěší v mokasínách, pantoflích a lodičkách. Jinak pár kopců – víc rovin. Je mi třicet. S výstupy bych si měla pospíšet, dokud mě hřbet neohne k zemi a oči se nezačnou doopravdy jen pást.

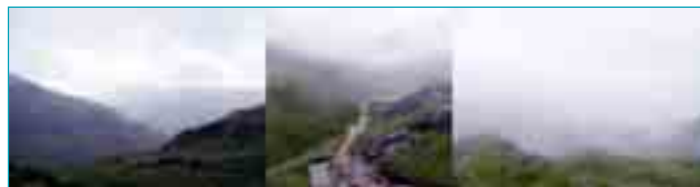
Snowdon – do široka daleka jediná hora, po níž slintají silnice a kolejnice parní loko-

motivy. A třináctého srpnového dne i já, široko daleko jediný chodec. Prší. Leje. Krupky padají. Mlha padá. Nebesa se hroutí. Sjíždějí v potocích, čůrkách po kamenitém tobogánu zeshora dolů.

Po stráních, po ovcích, po mně. Nejsem Atlas, a tak po čase padám do hlíny. Pod nejvyšší horou Walesu promočená k řehotu. -

Mlha na hoře. Mlha pod ní. Mlha pod kamenem i nad ním. Všude kolem – stojím. Osamělá. V mraku. A roním slzy, které se vykradly z nebes. Nezbyvá než kroksunkrokem přepadávat přes kouřové orosení do plesa, omílajícího furt dokola boky výběžkům. Pádit přes mechy, abych byla všemu blíž a někde. - Čím blíž, tím dál. Čím dál, tím líp. -

Oblak, mrak. Ta sražená voda se vbrzku rozpustila krupobitím. Postála jsem v řečišti strouh, které se seběhly, a hopsala, zamlžená, kalužemi. Vzala jsem roha a doběhla do údolí. Přestalo pršet a po zbytek dne bylo hezky.

Podzim bez babího léta

Abergele opustilo léto. Přihnalo se takové jaro namíchané s podzimem. Déšť neví, kudyma by už propadal, a tak se na ulicích pase v hustých vrstvách. Zrcadlí nadcházející vylištěné období přímořských letovisek.

Irské moře opouštějí bárky. Páry turistů dávají valé zbytkům barbecue. Osamělé duše, choulící se v pláštěnce, vymrkávají do deště své nikým neslyšené sbohem. Zatímco Towyn, nedaleké zábavní centrum, ještě haleká "five, on its own number five" a zřejmě doživotní hráčka binga vyhrává basu carlingu, kolotoče vržou poslední songy na horských drahách. A z dálky přichází stará bláznivá paní s pytlíkem plným mrtvých rybiček. Omylem je vložila do vroucí vody, a tak je jde reklamovat. Toto léto již poněkolkáté.

Střepy konce turistické sezony, z něhož ještě vykuknou nedokonalosti. Z nich poskládají alky, které se zalekly odletu do živějších končin, koláže všedních dnů, v nichž se bude procházet pán v ošuntělé větrovce. Uplně sám. Tak jako my, kteří jsme neměli kam jít.

Pobřeží osamělých

Listí zalepuje cyklistické stezky. Jezdci polepují píchlé pneumatiky barevnými samolepkami. Marketoví draci se nalepují na alky, alky na racky, rackové na ryby, ryby na háčky, háčky na udice, udice na rybáře, rybáři na moře, moře na pobřeží, pobřeží na chodce. Chodci přilepení k zemi sbírají oblázky, zatímco psi pobíhající kolem zvedají nohy, aby nezakopli o vlastní stopy.

Pobíhám podél pobřeží a sesbírám to, co odpadá z vnitrozemí. Poslední, letně vyšňořené pěší i ty načechrané větrovkami s čepicemi s bambulí. Zachumlané do skupin, párů nebo sólo, trčí u moře v hoři osamění. Pobíhám kolem těch blížních svých, kroužících po vlastních oběžnicích, a loudím. Letmé pohledy, pozdravy, pousmání. Teplo, po kterém toužívali robinsoni, když je jim smutno k prasknutí.

“Hey, you all right?” šeptají, když uvidí mou sedmou míli za patami. A mně se chce zastavit a rozdýchat se k vyprávění. Jenže to už se i se svými psy a dětmi na šňůrkách vzdalují ke svým domovům.

A mně zamrzají v obrazech měnících se podle počasí.

Llandudno. Perla severního Walesu

Abergelští poletují podzimem namísto draků. Jen jaguár starého pána a jeho paní se drží pevně při zemi. Rozčesává asfaltovou cestu vedoucí do nedalekého Llandudna. Letoviska, z něhož prý jakási Alenka za pár lázeňských dní stvořila říši plnou divů a dočetla se o tom až v příběhu Lewise Carrolla.

Podzim do města zavlkl chraplavou mlhou. Dosedla na plochou šíji velšské pevniny a odkryla výběžek Velkého Orma. I s lanovkou, nejdelší ve Velké Británii, která na zimu přestala stáří i mládí vynášet do nebes a vynesla všechny vespolek raději k zábavám umělých sjezdovek a tobogánů.

Podzim kromě jaguáru nadělil starému pánu i jeho paní vratkou tvář zemské přitažlivosti. A tak klopýtají přes mementa zábav uplynulé sezony a propadají se hluboko a hlouběji do vzpomínek naplněných nonšalantními bonmoty. Hotely, kdysi plné k prasknutí, se zatím drolí a domy na promenádě plní zbožím za pár liber.

Nad Llandudnem poletují ubrousky namísto draků. – A slunce zapadá do moře fishandchipsových obědů a večeří.

Abergele Harriers. Vodiči nadějí.

Když se setmí a pár rožnutých lamp pomate pejskaře natolik, že se bez vodítka ztrácejí, moře spolyká nafoukané listoví a odlije oblázky, které do něho kdosi pro něco naházal. A když do hospod bez ústředních topení zasedají dříve náctiletí a po pintách šeptají pocintaným stolům své příběhy, mládí se rozpíjí ve tmě tu a tam osvětlené záblesky plechovek ředěných drinků. – Když se setmí a opojné slasti končí natažené na dně bez paměti, do abergelské noci vbíhají běžci v reflexních vestách.

Putují nocí ve fosforeskujících šicích. Putují pohaslým podzimem jako vodiči nadějí. Pro ryby, které se při odlivu zapomněly na pobřeží a potmě neví kudy nazpátek. Pro kočky, které zabloudily v ulicích do oblouků a vlčí. Pro ducha hraběnky zruinovaného hradu Gwrych z 19. století, která se už nemá komu mstít, a tak postává u okna, hledí do dále a mlčí.

Abergele Harriers putují tiše podzimní nocí. Naděje pohasíná až nad ránem, neznámo kde a s kým...

Léto s podzimní slevou

Pouliční hráč lká velšské songy. Drobné zapadají do futrálu. – Holčička pláče. Nesmí si sáhnout na kytaru. – Paní ve flitrované vestě táhne psa a manžela, který se od léta nestal přezout.

Podzim se nalil do výloh a léto vyšoupl ven na stojany. A tak si místní, snad kdysi v minulosti lázeňští Rhylští, vykračují v tílku a bermudách se slevovou cedulkou na prsou. Jinovatka jim šetrně pobíhá po zádech a před očima. Pán v květované košili s krátkým rukávem pobíhá kolem družky v nabírané halence. Děvčátko v sandálích a péřové bundě vlaje za kočárem s maminkou ve sněhulích. Nosila je tenhle rok a bude i ten další. Bratr se zul a cupitá jen tak v ponožkách kolem obchodu se zmrzlinou.

Začalo pršet, padat listí. Strážce pořád se prochází panoptikem polonahých i nabalených. – Není ani in ani off.

Poslední runda podzimu

Podzim se vrací do domů, o které pečuje stáří. Pobřeží pohasíná. Lampy nesvíí.

Je přirozené ztrácet se ve tmě. Naslouchat alkám, jak ztěžka dosedají na střechy skulptur a kiosků. Jak v poklidu zahnízdují mladé, i když pod nimi zábava kličkuje mezi boxovacími pytli a kryje se pintami piv a ciderů. Potkávat naslepo ty, kteří zůstali viset v prostoru uprostřed samomluvy už v prvním kole. Přisednout k limonádové paní s trvalým účesem, vedle pána začteného do The Times, u hospodského, který mi kolo zaparkoval v kuchyni a uvařil večeři. A nakonec přepadnout do püllitru a shledat se s jiskrou slova.

Pro všechny, kteří se ztratili ve tmě, tam na dně svítí lampy okamžiků.

Zima nezima

Během posledních dnů se pobřežní město Abergele proměnilo v jezero. Rybářům zvesela břinkají vlasce nahozené z oken přímořských putyk. Severowelšská zima zkratovala do jara. A tak někteří vytáhli žabky, jiní se nepřezuli od léta.

Vánoční stromy stojí zaražené uprostřed kruhových objezdů. Kolem sloupových komet s naštipnutými ocasy obchází dennodenně déšť. Svátky se slaví potmě a vespole u krbů tratících oheň sem tam. Tančí se, pije. Někdy se mlčí a někdy pomlaskává do Sinatry nebo do Adele. – Kalup nákupcích probíhá za okny řetězů a cedulí "Sale". Uvnitř obchodů frmolí. Regály miš mašů praskají podélně i přímo. Oblečení padá po kupách. Stírá podlahu do průhledna. Stáří se klouže, mládí si užívá. Vánoce se pokaždé vyprodají ještě dřív, než skončí.

Sale Vánoce!

Limonádová Fran

Vánoční výprodej skončil.* Ramínka pokřivená chtíčem přestala věstít něco lepšího.

A tak se zbylé kusy hadérek a hadrů přestěhovaly do secondhandů, kde je naftalín zase srovná do latí.

Hospody sundaly svěšené štamgasty ze stolů. Odklidily i ty, kteří než kápli božskou, usnuli na komínech oblečení. Krb vyhasnul a přestal věstít. Zatuchlý chlad obejmul židle. Až na jednu, na které dennodenně vysedává Fran s malinovou limonádou. Aby ulídala věčně prchající bubliny, přiklápí sklenici uloupaným podtáckem. Sbírá svou paměť, odcházející po dotyku s již neexistujícími tvářmi na fotografii. Než dopije, její mysl je čistá. Odchází tak, jak přišla. Potichu a beze svědků.

I na Nový rok, který Abergele odprásklo rachejtlí. Tak nastala tma. Bez jednoho dne a několika hodin potrvá až do Silvestra.

* 26. prosince slaví Velká Británie tzv. boxing day, den plný cenových propadáků.

Když na severu Walesu zasněží

Když zasněží, město, přiklopené nevdaným, znehybní. Moře se tu a tam vylije na pobřeží. Jinak mlčí a slepě odráží tající čáry po letadlech, nehybné stíny všech zamrznuvších v poletování.

Kličkuju mezi vločkami. Ryju dálnice pro ty, kteří se bez pohybu neobejdou. A přitom odkrývám světy pod nakrápými krustami ledu. Dechem srážím sněh ze střech a tmelím jím vykloubená okna stánků. Ryju do zimy, ona do mě. Ale na výběžek nejdelšího mola severního Walesu se mi ještě nepodařilo dohlédnout. –

V poklusu časem se měním na vodiče jiotajů. Obrazných průvodů, v nichž se každý nese na svém hoři přehoři. Nakřčení a připoutaní k bolesti vylézají z rozšklebených kamenných brázd Velkého Orma. Ztratili počátek. A bez konce poputují jen doztracena.

Prazdroj

P o výletu do Českých Budějovic se logicky musela Dobrá adresa vypravit i do

pivní Mekky, do plzeňského Prazdroje.

(mš)

Foto Michal Šanda

Stará varna

Nová varna

Historické sklepy

Bývalá lednice

Nová a stará varna

V příštím čísle (vychází 4. května 2013)

rozhodně nenajdete:

Kompletně překopírovaný cizí časopis.

Kompletně překopírovaný vlastní časopis.

Kompletně cizí překopírovaný časopis.

Na shledanou příště!
Ne za pomeňte!